ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

www.antepithesi.gr | ΤΕΥΧΟΣ 02 | ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018 | ΤΙΜΗ 2€

"ΤΣΕΚΟΥΡΙ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΕΝΟΥΣ"

ΑΦΙΕΡΩΜΑ - ΤΟΥΡΚΟΙ ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΚΑΙ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΠΡΕΣΒΕΙΑ

σελ. 4

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΙΜΙΑ 2018

σελ. 8

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ SPQR "ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΔΙΑΛΥΕΙ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ"

SUPPORT YOUR NATIONAL RESISTANCE
T-SHIRT
SUPPORT YOUR NATIONAL RESISTANCE
ΤΙΜΗ: 11€
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ
T-SHIRT
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ | ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΟΛΩΝ
ΤΙΜΗ: 11€
ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ ΚΑΙ ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ
ΧΑ
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
Η ΓΝΩΣΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΗ
Ν.Γ.Μιχαλολιάκου
"Σε γνωρίζω από την κόψη του Σπαθιού την τρομερή"
18 κείμενα για την Ελληνική λογοτεχνία
7€
Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ
ΣΕ ΓΝΩΡΙΖΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΟΥ ΣΠΑΘΟΥ ΤΗΝ ΤΡΟΜΕΡΗ
Ο ΑΕΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΧΑΙΡΑ
Νικόλαος Λεμοντζής
10€
Ν. ΛΕΜΟΝΤΖΗΣ
Ο ΑΕΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΧΑΙΡΑ
ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΕΞΙΑ ΕΝΟΣ ΑΘΛΙΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ
πολιτικά κείμενα
ΝΕΑ ΣΠΑΡΤΗ
5€
Δ. ΜΑΚΡΗΣ
ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΕΞΙΑ ΕΝΟΣ ΑΘΛΙΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: ΧΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ +30 6949361466
ΣΠΑΣΕ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΚΑΙ ΠΕΡΝΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ!
ΜΕΤΩΠΟ ΝΕΟΛΑΙΑΣ
ΣΑΒΒΑΤΟ 19.00-21.00
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 131- 4ος

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΤΗΚΑΝ:

Maglor
Άκης Θ.
Μυρμιδόνας
Φώτης Γ.
Κατερίνα Αγγέλου
Γιάννης Παρασίδης
Έκτορας Αλεξάνδρου
Γιώργος Καλαφάτης
Γιώργος Χριστόπουλος
Μαρία Σ.
Παναγιώτης Ευριπίδου
Τηλέμαχος Τηλεμάχου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΗ:
Ιουστίνη Μ.

ART DIRECTOR:
Μαρία Βατρόνη

EDITORIAL

Συναγωνιστές, Συναγωνίστριες

Μετά την πολύ μεγάλη ανταπόκριση που είχε το πρώτο τεύχος της ανανεωμένης Αντεπίθεσης, το δεύτερο τεύχος κοντά σας ακόμη πιο μαχητικό. Θα περιδιαβούμε στους κύκλους του χρόνου, σε λαμπρές στιγμές της ιστορίας, θα υμνήσουμε την ομορφιά του Αγώνα, θα θυμηθούμε εκείνους που θυσιάστηκαν για να παραμείνει η Ιδέα μας ζωντανή και τέλος θα επιστρέψουμε στην καθημερινότητα όπως την διαμόρφωσαν οι ταγοί της εξουσίας απαντώντας όμως, όπως μόνο η εθνικιστική Νεολαία γνωρίζει.

Με αγώνα καθημερινό στον δρόμο, στις σχολές, στην εργασία. Στην παρηκμασμένη πολιτεία των δειλών, των αδιάφορων και των εχθρών της Πατρίδας, εμείς είμαστε η μόνη φωνή Αντίστασης.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΟ ΑΥΡΙΟ ΚΑΙ ΕΙΣΑΣΤΕ ΤΟ ΧΘΕΣ

Εκ της συντακτικής ομάδας

04 | ΤΟΥΡΚΟΙ ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ - ΘΑ ΕΚΔΙΚΗΘΩ
06 | ΣΧΟΛΗ Ή ΣΧΟΛΗ
08 | ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΙΜΙΑ 2018
12 | ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ
16 | ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ Ο ΤΟΥΡΚΟΦΑΓΟΣ
20 | ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ SPQR
23 | ΜΟΥΣΙΚΑ ΝΕΑ
24 | ΣΙΝΕ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ
25 | ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ
26 | ΟΙ ΦΥΛΕΣ ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ
27 | ΔΙΕΘΝΗ ΝΕΑ
28 | ΜΙΚΗΣ ΜΑΝΤΑΚΑΣ: ΠΑΡΩΝ!

Απόγευμα Δευτέρας 5 Μαρτίου, κέντρο των Αθηνών. Την ώρα που το ψευτορωμέικο των δειλών και των προσκυνημένων ικετεύει γονατιστό τον Σουλτάνο Ερντογάν να αφήσει ελεύθερους τους δύο ομήρους Έλληνες στρατιωτικούς, το Κίνημα των Ελλήνων Εθνικιστών βρίσκεται ξανά στους δρόμους για να περισώσει την Τιμή ενός ολόκληρου Έθνους.

Ο Αρχηγός της Χρυσής Αυγής δίνει το στίγμα μιας άλλης Ελλάδος, την οποία οι εκπρόσωποι του ραγιαδισμού ήλπιζαν μάταια πως έχουν σκοτώσει. Όμως όχι! Η Ελλάς, η Ψυχή του Μεγάλου μας Έθνους, στέκει ακόμα ολόρθη, ανθίσταται, αντεπιτίθεται!

Μια δυναμική πορεία νεαρών κυρίως Εθνικιστών ξεχύνεται προς την τουρκική πρεσβεία. Τα συνθήματά της ταράζουν τον αστικό καθωσπρεπισμό, οι Σημαίες της θρυμματίζουν τα κίβδηλα είδωλα των καιρών μας. Στο Μνημείο των Ηρώων των Ιμίων, οι κλούβες των ΜΑΤ κλείνουν τον δρόμο. Η ημισέληνος παραδίδεται στην πυρά.

Ο Εθνικός Ύμνος ακούγεται μέχρι την Άγκυρα, με το τουρκικό υπουργείο Εξωτερικών να καλεί την κυβέρνηση των Αθηνών να συλλάβει Εθνικιστές. Όσο υπάρχουν Χρυσαυγίτες, υπάρχει η Ελλάς και όσο θα υπάρχει η Ελλάς θα υπάρχουν οι Χρυσαυγίτες.

Ο Αγώνας για την Μεγάλη Ελλάδα συνεχίζεται, μέχρι τη Νίκη!

ΤΟΥΡΚΟΙ ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

STOP
ISLAM
ΘΑ ΕΚΔΙΚΗΘΩ

Σχολή ή Σχόλη;

Αφού περάσεις δια πυρός και σιδήρου από ένα ανθελληνικό και απάνθρωπο εκπαιδευτικό σύστημα (και αφού οι δικοί σου πληρώσουν εκατοντάδες ευρώ σε φροντιστήρια) σε περιμένει το «ελληνικό» πανεπιστήμιο.

ΤΟΥ MAGLOR

-«Θυμήσου τα λόγια μου μικρέ, το ελληνικό πανεπιστήμιο είναι στο ίδιο χάλι με το ελληνικό σχολείο». Λόγια απο κάποιον που το βίωσε πριν από εσένα, αλλά ο ενθουσιασμός δεν σου επιτρέπει ποτέ ξεκάθαρη και αντικειμενική ματιά.

Τα απαραίτητα δικαιολογητικά για την εγγραφή έτοιμα, η περιέργεια για το άγνωστο εκστατική και ξεκινάμε για την Πανεπιστημιούπολη. Τεράστια αίθουσα, συννεφιασμένο πρωινό Οκτώβρη, 400 πρωτοετείς και παντού «πρόθυμοι» κράχτες των παρατάξεων για να σε βοηθήσουν (ή για να σε στρατολογήσουν).
-«Πέρασε συνάδελφε, δώσε μου το κινητό σου και κράτα το δικό μου. Ό,τι χρειαστείς πάρε με. Περίμενε να συμπληρώσουμε μαζί την εγγραφή». Και σε αυτό το σημείο ο ενθουσιασμός εξαφανίζεται ανάμεσα στον φρέντο και το τσιγάρο.
Κάθε παράταξη και ένα σημείο με τραπέζια στη σχολή περιβαλλόμενα από αφισοκολλημένους τοίχους και βρώμικο από σκουπίδια και αποτσίγαρα στο πάτωμα.
-«Μα δεν μπαίνουν ποτέ στις διαλέξεις αυτοί; Μόνο καφέ πίνουν; Αυτός εκεί είναι 35 χρονών !!! Ούτε μαλλιά δεν έχει!!»
Έτσι πέρναγαν οι μέρες στη σχολή και αυτά συζητούσαμε όσοι βρισκόμασταν εκεί για να σπουδάσουμε.
-«Συνάδελφε ένα έγγραφο για την ενημέρωσή σου. Αλληλεγγύη στους Zapatistas».
-«Για τα δικά μας προβλήματα έχετε καμιά ενημέρωση;»

Ώσπου μια μέρα συναντήσαμε τον «παλιό». Τελειόφοιτος, επί πτυχίω φοιτητής, παρακολουθούσε μάθημα 1ου έτους.
«Το τελευταίο», έλεγε.
«Μάγκες, τα πράγματα έχουν ως εξής: Οι μπλε έχουν γκόμενες, Αράχωβα και μπουζούκια. Οι πράσινοι έχουν άκρες για μεταπτυχιακό, οι κόκκινοι είναι απλά κόκκινοι και οι άλλοι ψάχνονται για μπάχαλα. Μην μπλέξετε».
Αυτά τα κυνικά λόγια ήταν και τα μόνα ουσιώδη.
Και πώς θα μπορούσαμε να μπλέξουμε, όταν το πρωί ήμασταν στη σχολή και το απόγευμα δουλεύαμε; Δεκαέξι ώρες καθημερινά, από το μάθημα στη δουλειά.
«Έλα πάρε εφημερίδα για να ενημερωθείς για τους εργατικούς αγώνες».
Κι εκείνη, που σε προέτρεπε να ενημερωθείς, δεν είχε ούτε ένα ένσημο.
Η μεγαλύτερη παρωδία του ελληνικού πανεπιστημίου ονομάζεται «γενική συνέλευση». Οι φοιτητές μαζεύονταν στην κεντρική αίθουσα της σχολής.
Οι παρατάξεις τούς επέδιδαν ψηφίσματα και οι παρόντες ψήφιζαν για την κατάληψη ή μη της σχολής. Φυσικά, στην όλη τραγελαφική υπόθεση, οι χιλιάδες φοιτητές της σχολής εκπροσωπούνταν από εξακόσιους, το πολύ, παρισταμένους. Οι εκπρόσωποι των παρατάξεων εν μέσω οχλαγωγίας εξέφραζαν τις θέσεις τους και ακολουθούσε ψηφοφορία.
Η γενική σύρραξη, πολλές φορές, οδηγούσε σε ακόμα πιο κωμικές καταστάσεις με τούφες μαλλιών σε χέρια και περιλουσμένους με καφέ φοιτητές.

Το άσυλο είναι άσυλο ιδεών, μας έλεγαν, και καθιερώθηκε επειδή σε ταραγμένες εποχές η αστυνομία κατέβαζε τους καθηγητές από την έδρα. Προνόμιο που πλέον κατείχαν μόνο οι φοιτητές των αριστερών παρατάξεων, αφού δεν δίσταζαν να εισβάλουν σε αίθουσες απαιτώντας να λήξει η παράδοση, ώστε οι φοιτητές να μεταβούν στη γενική συνέλευση. Ναι, έκαναν ψυχρά αυτό για το οποίο κατηγορούσαν τα «ανελεύθερα» καθεστώτα.
Αποτέλεσμα κάθε ψηφοφορίας, όπως και κάθε εκλογικής αναμέτρησης, ήταν οι παρατάξεις να εκδίδουν δελτία τύπου, στα οποία όλως τυχαίως είχαν κερδίσει ανεξαιρέτως. Όλοι είχαν κερδίσει. Με εξαίρεση εμάς, που θέλαμε μόνο να πάρουμε το πτυχίο μας. Με εξαίρεση εμάς, που δεν μας συντηρούσαν οι γονείς μας, και από τις συνεχόμενες καταλήψεις χάναμε μήνες από τα μαθήματα και από τη ζωή μας. Οι περιφερόμενοι θίασοι των μεροκαματιάρηδων «συναδέλφων» και «συμφοιτητών» δεν είχαν τελειωμό. Το λίκνο του σάπιου συστήματος, που βίωσες στο σχολείο και πάλεψες για να φύγεις για κάτι «καλύτερο», βρίσκεται στις πύλες του ελληνικού πανεπιστημίου.

Εγώ κι εσύ, και οι συναγωνιστές μας, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να αγωνιζόμαστε με γνώμονα τις ιδέες και τα ιδανικά μας. Για αυτό και ο εθνικιστής φοιτητής είναι ξεχωριστός, δεν έχει ουδεμία σχέση με τα μιάσματα που παράγονται στο όνομα της ελληνικής παιδείας. Συνέχισε να ξεχωρίζεις, συνέχισε να παλεύεις για την αλήθεια, συνέχισε να είσαι σε συμφωνία με τους Φυσικούς Νόμους, και να θυμάσαι: «τίποτα δεν είναι πιο ορθό από τη διατήρηση της ίδιας μας της Φυλής».

Με απόλυτη συνέπεια στο Χρέος μας απέναντι στους Μάρτυρες του Έθνους, στις 3 Φεβρουαρίου 2018 οι νέοι και οι νέες της Χρυσής Αυγής τιμήσαμε τους τρεις ανδρείους Έλληνες Αξιωματικούς του Πολεμικού μας Ναυτικού, που την 31η Ιανουαρίου 1996 έπεσαν στα Ίμια μαχόμενοι τον προαιώνιο εχθρό, για να υπερασπιστούν τα κυριαρχικά μας δικαιώματα. Σταλμένοι από το προδοτικό, πολιτικό σύστημα σε μια «αποστολή θανάτου», προτίμησαν τον ίδιο τον θάνατο, από μια ζωή δειλή και ατιμασμένη.

Η πάντα μάχιμη νεολαία της Χρυσής Αυγής, η αιχμή του δόρατος στον μεγάλο Αγώνα, μαζί με χιλιάδες ακόμη νέους που συντάχθηκαν μαζί μας, αψηφώντας τις αντισυγκεντρώσεις των παρακρατικών σκυλιών, που όποτε τους αφήσουν λάσκα το λουρί γαβγίζουν -πάντα όμως από απόσταση ασφαλείας-βρεθήκαμε από πολύ νωρίς στον χώρο διεξαγωγής της εκδήλωσης, για να συνδράμουμε στις απαραίτητες προετοιμασίες.

Το σκοτάδι έπεσε και ο εθνικιστικός χείμαρρος ξεχύθηκε ξανά, για να αποτίσει τον ελάχιστο φόρο Τιμής στους τρεις Ήρωες. Χιλιάδες Εθνικιστές, από κάθε άκρη της ελληνικής επικράτειας, έδωσαν βροντερό «παρών», διαμηνύοντας στο ξεπουλημένο καθεστώς ότι ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ!

ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

[ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ – ΙΜΙΑ 2018]

ΣΤΑ ΙΜΙΑ ΝΕΚΡΟΙ ΑΛΗΤΕΣ - ΠΡΟΔΟΤΕΣ

Ωστόσο, το μήνυμα της παρούσας συγκέντρωσης ήταν διττό φέτος, καθώς άπαντες διατράνωσαν στο ξενοκίνητο καθεστώς ότι η «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ!» Μια ξεκάθαρη πράξη Εθνικής Αντίστασης, σε μια εποχή που κυριαρχεί η ιστορική λήθη και η εθνική μειοδοσία.

Στο βήμα βρέθηκαν οι Συναγωνιστές Αλέξανδρος Γέροντας, Ηλίας Κασιδιάρης, Χρίστος Χρίστου (πρόεδρος του Ε.ΛΑ.Μ.), Αρτέμης Ματθαιόπουλος και Ιωάννης Λαγός, οι οποίοι με τον φλογερό τους λόγο κατακεραύνωσαν το ανθελληνικό σύστημα, που με την εθνοαποδομητική του πολιτική υποσκάπτει με περίσσιο θράσος τα εθνικά συμφέροντα της πατρίδας μας.

Το δικό τους μήνυμα έστειλαν και οι Σέρβοι Εθνικιστές, μέσω του προέδρου του «Εθνικού Ριζοσπαστικού Κόμματος», Βόισλαβ Σέσιλι, ο οποίος τόνισε ότι ούτε αυτοί ξεχνούν την αυτοθυσία των τριών γενναίων Αξιωματικών μας, επισημαίνοντας δε, ότι είναι απολύτως συντεταγμένοι με τους Έλληνες Εθνικιστές στην θέση τους για την Μακεδονία, δηλαδή

«ΣΥΝΟΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΑ».

Φυσικά, ο κύκλος των ομιλιών ολοκληρώθηκε με τον Αρχηγό του Εθνικιστικού Κινήματος, Νικόλαο Γ. Μιχαλολιάκο, καταχειροκροτούμενο στο βήμα, να επισημαίνει για πολλοστή φορά την θέση μας για το ζήτημα της Μακεδονίας, η οποία παραμένει αναλλοίωτη από την απαρχή του όλου ζητήματος:

«ΚΑΝΕΝΑΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΜΑΣ!».

Ακόμη, αναφερόμενος στην τουρκική προκλητικότητα, αποδόμησε για μια ακόμη φορά τα φαιδρά επιχειρήματα περί της δήθεν «ελληνοτουρκικής φιλίας», διατρανώνοντας ότι οι Χρυσαυγίτες και οι Χρυσαυγίτισσες δεν λησμονούν ποτέ τους Ήρωες του Έθνους, που έδωσαν το ίδιο τους το αίμα για την προάσπιση του.

ΕΝΑΝΤΙΟΝ

Το Προσκλητήριο Νεκρών, ωστόσο, υπήρξε η πλέον συγκλονιστική στιγμή της εθνικής αυτής μυσταγωγίας. Τα τύμπανα ήχησαν ξανά, σαλπίζοντας το μήνυμα ενός νέου μέλλοντος που έρχεται, φέρνοντας μαζί του το ένδοξο προγονικό μας παρελθόν, για να διαλύσει τα σκοτάδια και να σκορπίσει παντού το φως εκείνο της ελπίδας, της νίκης και της αναγέννησης του Έθνους.

Οι δάδες άναψαν, σύμβολο της ψυχής όλων των Ένδοξων Πεσόντων του Έθνους μας. Πρόκειται για την ιερή εκείνη στιγμή, που η φυσιολογική ροή του χρόνου παύει. Παρόν και παρελθόν γίνονται ένα αδιάσπαστο συνεχές, την στιγμή που οι Μεγάλοι μας Νεκροί, νοερά, μεταβαίνουν από τα Ηλύσια Πεδία ανάμεσα μας, για να ανταλλάξουμε Όρκους Αιώνιας Πίστης και Τιμής.

«Αντιπλοίαρχος
Χριστόδουλος Καραθανάσης,

Αντιπλοίαρχος
Παναγιώτης Βλαχάκος,

Σημαιοφόρος
Έκτορας Γιαλοψός».

Στην αναφώνηση των ονομάτων των Ανδρείων Πεσόντων, ένα βροντερό «ΠΑΡΩΝ!», από την αρειμάνια φωνή των Ελλήνων Εθνικιστών, τράνταξε ολόκληρη την ατμόσφαιρα.

Ακολούθησε ενός λεπτού σιγή εις μνήμην των τριών Ηρώων και η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με άπαντες σε στάση προσοχής, να ψάλλουμε με στεντόρεια φωνή τον Εθνικό Ύμνο και τον Ύμνο του Κινήματος.

ΤΡΕΙΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ - ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Ακολούθησε μεγαλειώδης πορεία μέχρι το Υπουργείο Εθνικής Αμύνης, με την Γαλανόλευκη και τα Μαυροκόκκινα Λάβαρα να ανεμίζουν επιβλητικά.

Το Μέτωπο Νεολαίας «ηγείτο» της μαυροφορεμένης φάλαγγας που παρέλαυνε κάτω από το ημίφως του νυχτερινού ουρανού, δίνοντας αγωνιστικό παλμό. Επρόκειτο, πραγματικά, για έναν εθνικιστικό σεισμό που τράνταξε την πόλη συθέμελα με δυναμικά, εθνικιστικά συνθήματα, διαμηνύοντας προς πάσα κατεύθυνση ότι οι Έλληνες Εθνικιστές δεν πρόκειται να χαριστούν σε κανέναν που επιβουλεύεται τα πάτρια εδάφη τους, καθώς είναι το μέλλον που έρχεται, για να γκρεμίσει το σάπιο και ανθελληνικό κατεστημένο.

Με την τουρκική, άκρως προκλητική, επεκτατική πολιτική να αυξάνει ολοένα και περισσότερο, την ίδια στιγμή που η ανθελληνική κυβέρνηση εμμένει στο προδοτικό δόγμα της δήθεν «ελληνοτουρκικής φιλίας» προβαίνοντας σε αλλεπάλληλες ντροπιαστικές και προδοτικές για το ελληνικό έθνος υποχωρήσεις, ενώ τα Ίμια έχουν, δυστυχώς, καθιερωθεί ως «γκρίζα ζώνη» απαγορευμένης πρόσβασης στους Έλληνες, η εκδήλωση αυτή ήταν μια ακόμη απόδειξη ότι αμέτρητες χιλιάδες Ελλήνων είναι έτοιμοι, ανά πάσα στιγμή, να πράξουν το αυτονόητο.

Πάγια θέση μας είναι ότι δεν μπορεί να υπάρξει κανένα είδος «φιλίας» με τους αλλόφυλους δολοφόνους των Ελλήνων Ηρώων. Τα Ίμια αποτελούν ελληνική επικράτεια, για αυτό και ως Έλληνες Εθνικιστές δεν αναγνωρίζουμε καμία γκρίζα ζώνη πουθενά!

Εμείς έχουμε λάβει ήδη τις θέσεις μας στις γραμμές της μάχης, για την υπεράσπιση αυτού του τιμημένου τόπου.

Όρθωσε και εσύ το λάβαρο της Εθνικής Αντίστασης και λάβε την θέση που σου αρμόζει ανάμεσα μας.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ ΣΟΥ!

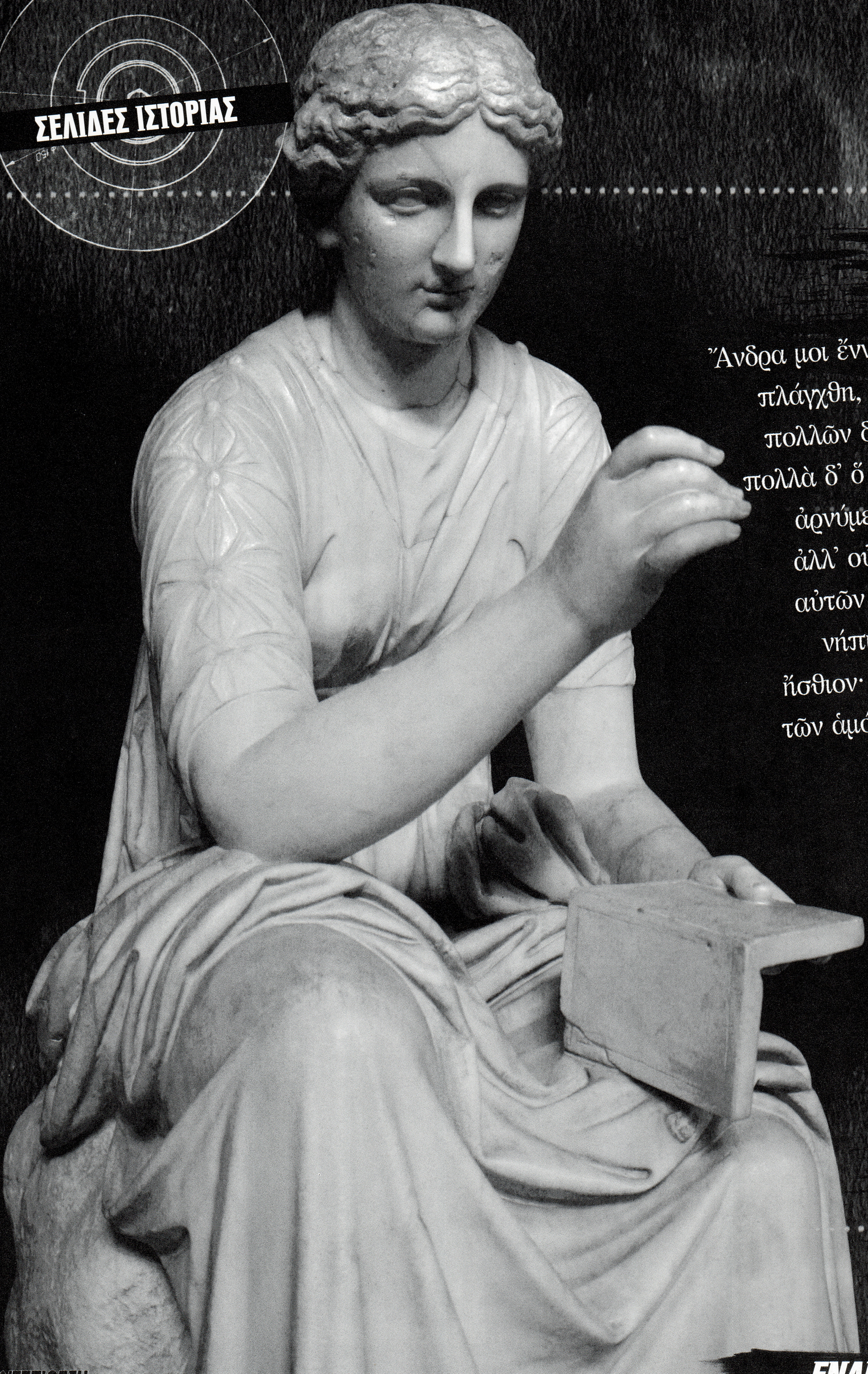

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μου
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροί
πολλῶν δ' ἀνθρώπ
πολλὰ δ' ὅ γ' ἐν πόντ
ἀρνύμενος ἥν τε
ἀλλ' οὐδ' ὧς ἑτά
αὐτῶν γὰρ σφετε
νήπιοι, οἳ κατ
ἤσθιον· αὐτὰρ ὁ
τῶν ἁμόθεν γε, θε

ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ... ΠΟΙΗΤΕΣ

ΤΟΥ ΕΚΤΟΡΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

σα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
ις ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
ων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω,
ῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων.
ρους ἐρρύσατο, ἱέμενός περ·
έρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
ὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο
τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
ά, θύγατερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν.

Τα μεγάλα κατορθώματα και ο ηρωισμός μένουν ζωντανά μέσα από τα βιβλία των ιστορικών. Οι μεγάλοι άνδρες, οι ήρωες των εθνών, τα αληθινά πρότυπα για τις μεταγενέστερες γενιές, τα πρότυπα εκείνα δηλαδή, από τα οποία σε κρίσιμες στιγμές θα πιαστούν οι απόγονοι για να διεξάγουν τον αγώνα της αυτοσυντήρησης, υμνούνται από τους άλλους ιστοριογράφους, τους ποιητές.

Ο Μέγας Αλέξανδρος, ο μέγιστος άνδρας της Οικουμένης, στρατηλάτης και κατακτητής, ήταν θαυμαστής του ομηρικού ήρωα Αχιλλέα. Το πρότυπο αυτό ενέπνευσε τον Μακεδόνα στην παιδική του ηλικία και ρίζωσε το ηρωικό στοιχείο βαθιά στην ψυχή του και, όταν πια έγινε άνδρας, διεκδίκησε τη δόξα του Μυρμιδόνα. Επιθυμούσε να βρεθεί ένας Όμηρος, για να υμνήσει τις κατακτήσεις του και τους πολέμους του, ώστε να μείνει αθάνατος, όπως ο γιος του Πηλέα.

Ο πόλεμος είναι ο πατήρ των πάντων κι αυτό ουδείς μπορεί να αμφισβητήσει εδώ και χιλιάδες χρόνια. Όπου μάχες, αίμα και θυσία για την Πατρίδα και την Φυλή, εκεί γεννιέται και η τέχνη της ποίησης. Εκεί, πάνω από νεκρούς και ζωντανούς, νικητές και ηττημένους, η Μούσα στέκει πάνω από τις συμφορές των σκλαβωμένων και των απελευθερωμένων και όσα είδε τα μεταφέρει στον ποιητή, για να τα αποτυπώσει στο χαρτί, διαθήκη στους απογόνους των ένδοξων προγόνων.

Από την εποχή της Αλώσεως της Βασιλεύουσας πόσα ποιήματα και λαϊκά δημοτικά τραγούδια κληρονομήσαμε, που μνημόνευαν ότι η Πόλη θα γίνει ξανά δική μας με χρόνια και καιρούς; Πόσοι στίχοι μας πρόσφεραν την περιγραφή των τελευταίων ωρών της μεγάλης συμφοράς μιας χιλιετούς αυτοκρατορίας που φυλούσε Θερμοπύλες από τις ανατολικές βάρβαρες μογγολικές ορδές; Το αίμα είναι πνεύμα, έλεγε ο μεγάλος Γερμανός φιλόσοφος, Νίτσε. Το αίμα αλλάζει χρώμα και γίνεται μελάνι στα χέρια κάποιων που είναι προορισμένοι να διατηρήσουν τη μνήμη των λαών τους γενναίους άνδρες. Το έργο τους είναι πολύ μεγάλο, ίσως μεγαλύτερο και από των ηρώων, γιατί χωρίς τους ύμνους των ποιητών και τις καταγραφές των ιστορικών, θα σβήνονταν οι μεγάλες πράξεις από τη μνήμη των ανθρώπων.

Στην εποχή μας, όμως, έχουμε έλλειψη ηρώων και κατά συνέπεια πραγματική εξαφάνιση των ποιητών. «Πεθαίνετε, διότι εσκοτώσατε το Πνεύμα», είπε ο Περικλής Γιαννόπουλος. Και το πνεύμα πέθανε, γιατί σήμερα δε χύνεται αίμα για αξίες, ιδανικά, Πατρίδα, Φυλή και Οικογένεια. Το αίμα χύνεται στην άσφαλτο, ενώ έχει πρώτα ποτιστεί με αλκοόλ ή διάφορες άλλες ουσίες. Το αίμα πήζει στις φλέβες των κουρασμένων, στα άρρωστα και παχύσαρκα σώματα της φιλελεύθερης καπιταλιστικής εποχής. Η παιδεία στα σχολεία των Ελλήνων έχει φροντίσει να εξαφανίσει τους ποιητές που ξυπνούν την φιλοπατρία στην ψυχή των παιδιών, και τους εμφυτεύει στίχους της αριστερής δολοκουλτούρας.

Αξιοσημείωτο είναι ότι ο μεγάλος μας ποιητής, Κωστής Παλαμάς, είχε γράψει σε ένα άρθρο του, πως την ιστορία της Επαναστάσεως δεν την έμαθε από τον Παπαρρηγόπουλο, αλλά από την ποίηση του Αχιλλέα Παράσχου. Ο συγκεκριμένος είναι ένας άγνωστος, ξεχασμένος ποιητής στην σύγχρονη Ελλάδα, αφού δεν μνημονεύεται και δε διδάσκεται στα σχολεία, ούτε γίνονται αφιερώματα στη μνήμη του. Μια προτομή του υπάρχει στο Ζάππειο, η οποία παρατηρεί τον λαό να περνάει αδιάφορα από μπροστά της. Προφητικός ο στίχος του: «Είναι πολύ αχάριστος και ασεβής η λήθη». Το στίχο αυτό τον έγραψε για τους ήρωες που το όνομά τους δεν κέρδισε την αθανασία, για τους άγνωστους στρατιώτες:

Πατέρων κοιμητήριον διέρχομ' επισήμων
Λειψάνων βλέπω σάβανα βαμμένα εις το αίμα
Είναι το κενοτάφιον ηρώων ανωνύμων
Ηρώων δίχως θρίαμβον, μαρτύρων δίχως στέμμα.
Α. πως λατρεύει μάρτυρας τοιούτους η ψυχή μου
Αυτοί είναι η Μούσα μου, αυτοί και η ωδή μου!

Και πώς άλλωστε να μας διδάξουν τον Παράσχο; Δεν είναι δυνατό να μπει στη σύγχρονη ανθελληνική παιδεία ο ποιητής που έλεγε:

Ναι, τέτοια, τέτοια ήθελα και πάλι την Ελλάδα!
Σκλάβα μ' ελεύθερο σπαθί, μ' ακοίμητο μηλιόνι,
Ελλάδα του Πετρόμπεη και του Κολοκοτρώνη.
Τι κρίμα που διαβήκανε κείν' οι καιροί, τι κρίμα
Αν η πατρίς ελεύθερο δεν είχε τότε Βήμα
Βήμα της είχε τα βουνά, τον Όλυμπο, την Όσσα
Ρητόρευε με το σπαθί και όχι με την γλώσσα!
Ναι, τότε φιλελεύθερα δε διάβαζε βιβλία,
Γιατί της έλεγ' η σκλαβιά τι είν' ελευθερία.

Η οργισμένη πένα του Παράσχου κατέγραφε πικρές αλήθειες σαν πρόδρομος του Περικλή Γιαννόπουλου. Δουλειά του ποιητή δεν είναι μόνο να υμνεί περασμένα μεγαλεία· δουλειά του είναι επίσης να ασκεί κριτική στα αίτια μιας επερχόμενης παρακμής. Ο Σουρής μας έχει αφήσει ποιήματα που σατυρίζουν και κρίνουν την ελληνική κοινωνία. Δε μπορώ όμως να μην αναφέρω και πάλι στίχους του Παράσχου που είναι πάντα επίκαιροι, και σήμερα πολύ περισσότερο εύστοχοι από την εποχή του ποιητή:

Φεύ, Νεολαία φθισική με μόνον τα βιβλία,
Με τα βιβλία τα νεκρά δεν γίνεσαι μεγάλη,
Κ' ειν' όπλον επικίνδυνον πολλάκις η παιδεία,
Όταν σιγά το αίσθημα και αρετή δεν θάλλη.

Ο Αχιλλέας Παράσχος ήταν ο ποιητής, που με τους στίχους του δίδαξε τα επιτεύγματα των ηρώων του Εικοσιένα στον μεγάλο μας Παλαμά. Από πού αντλούσε ο τελευταίος την ποιητική του έμπνευση, ο εθνικιστής πατριδολάτρης – κατά δήλωση του – ποιητής μας; Από την Μεγάλη Ιδέα. Ποιος ήρωας τον κατέκλυζε από τους αγωνιστές του '21; Ο Καραϊσκάκης.

Για τον Παλαμά, ο Αριστοτέλης Βαλαωρίτης έβαλε στην ποίηση το «Εμείς». Σ' ένα άρθρο του αναφέρει ότι «Από μια όψη της η πατριωτική ποίηση είναι ποίηση πολιτική». Ενώ σε άλλο, στο οποίο ανέπτυξε την πολιτική δράση και το ήθος του Βαλαωρίτη, τον «στεφάνωσε» ως εξής: «Αν εθνικόν πνεύμα, ως ορίζει αυτό ο Σίλλερ, καλείται το σύνολον των ιδεών και αισθημάτων έθνους τινός εν σχέσει προς τας αντιθέτου φύσεως ιδέας και αισθήματα ετέρου έθνους, ο Βαλαωρίτης ο κατ' εξοχήν εκφράζων το πνεύμα τούτο, είναι ο κατ' εξοχήν εθνικός ποιητής της νεωτέρας Ελλάδος».

«Τ' ανδρειωμένου ο θάνατος δίνει ζωή στη νιότη» διδάσκει ο Λευκαδίτης ποιητής. Μας άφησε ποιήματα όπως «Ευαγγελισμός κι Ελληνισμός», «Το σχοινί του πατριάρχη», «Σαμουήλ» και «Αθανάσιος Διάκος», «Η προς την πατρίδα αγάπη μου», κι επιθυμούσε να ζήσει μέχρι να δει μεγάλη την Ελλάδα, για να γράψει το κύκνειο άσμα του. Μα το «Ο Βράχος και το κύμα» είναι ένα από τα σπουδαιότερα και πιο αισιόδοξα ποιήματα που δόθηκαν ποτέ στον ελληνικό λαό. Στον συμβολισμό αυτόν μας δίνει ως βράχο το οθωμανικό κράτος και ως κύμα τον υπόδουλο ελληνισμό.

Μέσα από τον αγώνα των μεγάλων ηρώων, που απελευθέρωσαν την ελληνική πατρίδα από τον ζυγό των Οθωμανών, δε γεννήθηκε κι ο εθνικός ποιητής Διονύσιος Σολωμός; Χαρακτηρίστηκε από τον Κωστή Παλαμά ως ο ποιητής των «εθνικών παλμών»! Στο ποίημα «Ελεύθεροι πολιορκημένοι», ο Σολωμός καταγράφει τα λόγια της Μούσας για το Μεσολόγγι: «Τα μάτια μου δεν είδαν τόπο ενδοξότερο από τούτο τ' αλωνάκι».

Εκπληκτικοί ύμνοι για το Έθνος και την Πατρίδα υπήρξαν και οι «Ωδαί» του Ανδρέα Κάλβου:

Θερμότατον τὸν πόθον
ἐφύτευσας τῆς δόξης
εἰς τὴν καρδίαν τῶν τέκνων σου,
Ὦ Ἑλλάς, καὶ καλεῖσαι
μήτηρ ἡρώων.

Και πώς να μην γίνει αναφορά στον Ρήγα Βελεστινλή; Με τον «Θούριο» και τη δράση του άναψε τη φλόγα της Επαναστάσεως. Σύμφωνα με τα όσα μας λένε ο Κολοκοτρώνης, ο Μακρυγιάννης κι ο Υψηλάντης, όταν οι υπόδουλοι Έλληνες άρχισαν να μαθαίνουν ποιοι ήταν οι πρόγονοί τους και πόσο γενναία είχαν πολεμήσει τους Πέρσες, αποφάσισαν να τους μοιάσουν. Αυτό προστάζει και στον «Πατριωτικό Ύμνο» ο Ρήγας Φεραίος:

Αὐτοὺς κ' ἐμεῖς τοὺς θαυμαστούς,
ἥρωας κι ἄλλους ἐκλεκτούς,
ἄς μιμηθῶμεν τώρα,
μὴ χάνωμεν τὴν ὥρα,
ὅτ' εἶναι πρόγονοί μας.
Στὴ φωτιά, μπρὲ παιδιά!

Πράγματι, οι αγωνιστές του Απελευθερωτικού Αγώνα εμπνεύστηκαν και άντλησαν το θάρρος τους από τους ένδοξους αρχαίους προγόνους τους.

Όπως οι υποδουλωμένοι Έλληνες θέλησαν να συνδεθούν με το ένδοξο παρελθόν των προγόνων, έτσι και το μεγάλο φιλελληνικό ρεύμα της εποχής, που είχε την έδρα του στο Μόναχο της Βαυαρίας, συνέδεσε τους επαναστατημένους Έλληνες με την αρχαία Ελλάδα.

Ο Φρήντριχ Χαίλντερλιν, Γερμανός ποιητής, έγραφε «το ξέρω, θα έρθει ο καιρός της εκπλήρωσής τους», εννοώντας τους Έλληνες που ακόμα δεν είχαν ξεσηκωθεί. Κι όταν έμαθε για τον ξεσηκωμό, σα να βρήκε ξανά τα λογικά του κι άρχισε να γράφει για την Ελλάδα που τόσο αγαπούσε.

Ο λόρδος Βύρων ήρθε στην Ελλάδα, έγραψε ποιήματα γι' αυτήν και πέθανε στο Μεσολόγγι. Ο Βίκτωρ Ουγκώ έγραψε την ποιητική συλλογή «Τα Ανατολικά» με γνωστότερο ποίημα «Το Ελληνόπουλο», που μετέφρασε ο Κωστής Παλαμάς. Ο Άγγλος Πέρου Σέλλεϋ έγραψε το λυρικό δράμα «Ελλάς» το 1821. Ο βασιλιάς Λουδοβίκος ο Α' της Βαυαρίας σε όλη τη διάρκεια της Επανάστασης έγραφε ποιήματα για την Ελλάδα και χαρακτηρίστηκε ως «εστεμμένος Τυρταίος». Ο Σατωμπριάν έγραψε ένα υπόμνημα για την Ελλάδα. Ο Κλωντ Φωριέλ έκανε συλλογή των δημοτικών τραγουδιών και

μας τα προσέφερε σ' ένα έργο με σχολιασμούς και ιστορικά στοιχεία. Μεταξύ άλλων αναφέρει κάτι εν πολλοίς άγνωστο: «Οι βουνίσιοι αγαπούν μόνο τα κλέφτικα ή αυτά που τους δίνουν κάποια εικόνα για την ζωή των αγρών ή των βοσκών, κοντολογίς αυτά όπου το καθετί είναι περήφανο, απλό και αγνό όπως αυτοί. Τα τραγούδια των πόλεων που τα περισσότερα αναφέρονται σε ερωτικές περιπέτειες ή αισθήματα, δεν τους πολυαρέσουν, αν δεν τους προσβάλλουν κιόλας,- συχνά μάλιστα τους προσβάλλει και η παραμικρή ελευθερία έκφρασης ή σκέψης.

Πρέπει να μη ξεχνάμε το μήνυμα που μας άφησε για την αξία του δημοτικού μας τραγουδιού: «Ας βιαστούν να συλλέξουν ό,τι δεν έχει χαθεί από τα λαϊκά τραγούδια. Η Ευρώπη θα τους χρωστάει χάρη για ό,τι θα κάνουν για να τα διατηρήσουν, και μια μέρα θα χαίρονται να μπορούν να συσχετίσουν με τα προϊόντα μιας ποίησης λόγιας και καλλιεργημένης αυτά τα απλά μνημεία της ιδιοφυΐας, της ιστορίας και εθίμων των πατέρων τους».

Ο Γκαίτε δε θα μπορούσε να λείψει από τους φιλέλληνες. Εμπνεύστηκε από τις τραγωδίες και την ελληνική φιλοσοφία. Λάτρεψε το δημοτικό μας τραγούδι τόσο, ώστε να φωνάζει ζωγράφους στο σπίτι του για να τους βάζει να του ζωγραφίσουν όσα μπορεί να περιγράφονταν στο τραγούδι. Η Σίτσα Καραϊσκάκη σε μια μελέτη της για τον Γκαίτε αναφέρει τα εξής πολύ σημαντικά για τον Γερμανό ποιητή:

«Οι ψυχικές αυτές στενές σχέσεις του Γκαίτε με το αρχαίο ελληνικό πνεύμα και η προσήλωση στις φιλοσοφικές τους θεωρίες είναι δίκαιο να μας πληρούν περηφάνεια και αγαλλίαση. Νοιώθουμε πως ψηλώνουμε και μεις κοντά του ανευρίσκοντας μέσα στο λαμπρό προγονικό μας παρελθόν τον ίδιον τον εαυτό μας.

Γελούσε για τις θεωρίες του Φαλμεράγιερ και ενθουσιαζότανε σαν έπαιρνε ένα γράμμα του Μπάυρον από την μαχόμενη Ελλάδα την απόγονη εκείνης της χώρας που του έλαμψε με τον ήλιο του πνεύματος της. Και ήθελε κι αυτός να ήτανε νέος για να πολεμήσει ο ίδιος για την ελευθερία της. Κι απαντούσε στον Μπάυρον με τέτοιους στίχους:

Ο νους φτερό,
όμως μολύβι το κορμί.
Αχ, πλάι σου νάμουν με της νιότης
την ορμή.

Κι όταν επισκέφτηκα το σπίτι του στη Βαϊμάρη, είδα με μεγάλη συγκίνηση πάνω στον μικρό μαυροπίνακα που κρέμονταν πλάγια στο απλό του κλινάρι ανάμεσα σε άλλα γραμμένες τις λέξεις "Griechenland auferstanden" δηλ. "Η Ελλάδα αναστήθηκε". Ήτανε ανάμεσα στα θέματα που είχε στο νου του να καταπιαστεί.»

Το έπος της Ελληνικής Επανάστασης πάντα ενέπνεε τους ποιητές μας και τον ελληνικό λαό, γι' αυτό και ο Παλαμάς το 1940 στο περιοδικό «Νεολαία», σ' ένα τετράστιχο, παρότρυνε τους φαντάρους «να μεθύσουν με τ' αθάνατο κρασί του Εικοσιένα». Στην εποχή μας ταιριάζει ένας στίχος του Παράσχου – κι αυτό είναι το μήνυμα που πρέπει να μας οδηγήσει μέσα από την ιστορία και τον ηρωισμό του '21, ώστε η Ελλάς να οδηγηθεί και πάλι στην Δόξα:

ΟΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ ΓΝΩΡΙΣΕ, ΕΓΕΙΡΟΥ, ΑΝΑΣΤΗΣΟΥ

Ο αγώνας του 1955-1959,

ήταν η κορύφωση των προσπαθειών όλων των Ελλήνων της Κύπρου, για τη διεκδίκηση του αιτήματος για Ελευθερία. Ήταν το τελειωτικό χτύπημα απέναντι στους Βρετανούς αποικιοκράτες, που συνεχώς αρνούνταν το δικαίωμα για Αυτοδιάθεση και Ένωση της Μεγαλονήσου μας, με τον υπόλοιπο εθνικό κορμό, την Ελλάδα. Ο αγώνας της ΕΟΚΑ ήταν ένας εθνικιστικός αντί-αποικιακός αγώνας, που είχε στοιχεία ενός λαού υπερήφανου, άξιου συνεχιστή των Ελλήνων αγωνιστών, που πέρασαν από την πλούσια ελληνική μας ιστορία. Ακόμη, ο αγώνας αυτός απέδειξε πως οι Έλληνες δεν φοβόμαστε να τα βάλουμε με την οποιαδήποτε μεγάλη δύναμη, καθώς στο όνομα της Πατρίδας και της Ελευθερίας δεν μας νοιάζει ποιος είναι ο εχθρός μας.
Δεν είναι καθόλου τυχαίο που όταν ο μεγάλος μας ποιητής Γιώργος Σεφέρης το 1953 επισκέπτεται την Κύπρο, λίγα χρόνια πριν την έναρξη του αγώνα, αναφέρει στους στίχους του την προσπάθεια αφελληνισμού του νησιού μας από τους Άγγλους. Ακόμη, προβλέπει το εθνικό αυτό ξέσπασμα για όλα όσα συνέβαιναν στη μαρτυρική μας Μεγαλόνησο.

ΕΟΚΑ

ΞΑΝΑ ΣΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΤΑ ΒΟΥΝΑ

Ο εθνικός αγώνας της ΕΟΚΑ ανέδειξε μεγάλους ήρωες παρά την μικρή γεωγραφική έκταση της Κύπρου μας. Το νέο αυτό «'21» όμως, δυστυχώς παρά τα ολοκαυτώματα και τις τιτάνιες προσπάθειες του ελληνικού λαού μας, δεν οδήγησε στην πολυπόθητη Ένωση με τη μητέρα Ελλάδα, αλλά στην ίδρυση του κράτους της Κυπριακής Δημοκρατίας, μετά τις προδοτικές συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου.

«Η γης δεν έχει κρικέλια
για να την πάρουν στον ώμο και να φύγουν
μήτε μπορούν, όσο κι αν είναι διψασμένοι
να γλυκάνουν το πέλαγο με νερό μισό δράμι.
Και τούτα τα κορμιά
πλασμένα από ένα χώμα που δεν ξέρουν,
έχουν ψυχές.
Μαζεύουν σύνεργα για να τις αλλάξουν,
δε θα μπορέσουν - μόνο θα τις ξεκάμουν
αν ξεγίνουνται οι ψυχές.
Δεν αργεί να καρπίσει τ' αστάχυ
δε χρειάζεται μακρύ καιρό
για να φουσκώσει της πίκρας το προζύμι,
δε χρειάζεται μακρύ καιρό
το κακό για να σηκώσει το κεφάλι,
κι ο άρρωστος νους που αδειάζει
δε χρειάζεται μακρύ καιρό
για να γεμίσει με την τρέλα,
νήσος τις έστι...”»

Η θυσία της ελληνικής νεολαίας στην ΕΟΚΑ - Ευαγόρας Παλληκαρίδης

Ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης ήταν ένας Έλληνας Εθνικιστής, αγωνιστής της ΕΟΚΑ. Γεννήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 1938 στο χωριό Τσάδα, της επαρχίας Πάφου. Σαν μαθητής του Γυμνασίου, έζησε έντονα τους δύσκολους καιρούς που περνούσε η Κύπρος μας στην προσπάθειά της να κρατήσει το ελληνικό λάβαρο της ελευθερίας ψηλά. Πίστευε στον δίκαιο αγώνα της Κύπρου για Ένωση και όλη του η πορεία σημαδεύτηκε με το ενωτικό δημοψήφισμα του 1950.
Σε καμία άλλη εποχή της κυπριακής ιστορίας δεν συμμετείχαν τόσοι διαλεχτοί νέοι, όσο στον απελευθερωτικό αγώνα της ΕΟΚΑ του 1955-1959. Μοναδικός στόχος αυτών των νέων ήταν δύο πράγματα: ελευθερία και Ελλάδα. Μέσα σε αυτό το πνεύμα της εποχής, ο Ευαγόρας έγινε ένας φλογερός αγωνιστής και εθνικιστής, ένας ακτιβιστής και επαναστάτης, που με την σπουδαία του προσωπικότητα παρέσυρε πολλούς συμμαθητές και συμπατριώτες του στον τίμιο αγώνα. Το 1953, σε ηλικία 15 ετών, κατεβάζει και τεμαχίζει την αγγλική σημαία στο Κολέγιο της Πάφου, κατά την ημέρα στέψης της Βασίλισσας Ελισάβετ στο Λονδίνο. Δύο χρόνια αργότερα, συλλαμβάνεται ως μέλος της νεολαίας της ΕΟΚΑ, επειδή συμμετείχε σε παράνομη πορεία.

Οι κομμουνιστικές προδοσίες στον αγώνα της ΕΟΚΑ

ΤΩΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ - ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ
ΜΕΤΩΠΟ ΝΕΟΛΑΙΑΣ Ε.ΛΑ.Μ

Στις 18 Δεκεμβρίου 1956 συλλαμβάνεται εκ νέου και κατηγορείται για κατοχή και διακίνηση παράνομου οπλισμού. Η δίκη του ορίζεται για τον Μάρτιο του 1957. Στη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας δεν αφήνει περιθώρια στους δικηγόρους του για να τον υπερασπιστούν. Παραδέχεται την ενοχή του, με αξιοθαύμαστο τρόπο: «Γνωρίζω ότι θα με κρεμάσετε. Ό,τι έκαμα το έκαμα ως Έλλην Κύπριος όστις ζητεί την Ελευθερίαν του. Τίποτα άλλο». Ο αγώνας του Ευαγόρα έγινε με διάφορους τρόπους. Η ανήσυχη ψυχή του και οι προβληματισμοί του μεταφέρονταν στους συναγωνιστές και φίλους του. Τις σκέψεις και τα αισθήματά του τα βλέπουμε μέσα από τα ποιήματά του που αντηχούν και σήμερα στις ψυχές των Ελλήνων.

«Των αθανάτων το κρασί
Το 'βρειτε σεις και πίνετε.
Ζωή για σας ο θάνατος
Κι αθάνατοι θα μείνετε»

Ο Βαγορής, όπως ήταν το χαϊδευτικό του, δεν πτοείται ακόμα και στις τελευταίες του στιγμές πριν οδηγηθεί στην αγχόνη. Στο τελευταίο γράμμα του δηλώνει: «Θ' ακολουθήσω με θάρρος τη μοίρα μου. Ίσως αυτό να 'ναι το τελευταίο μου γράμμα. Μα πάλι δεν πειράζει. Δεν λυπάμαι για τίποτα. Ας χάσω τα καθετί. Μια φορά κανείς πεθαίνει. Θα βαδίσω χαρούμενος στην τελευταία μου κατοικία. Τι σήμερα, τι αύριο; Όλοι πεθαίνουν μια μέρα. Είναι καλό πράγμα να πεθαίνει κανείς για την Ελλάδα. Ώρα 7:30. Η πιο όμορφη μέρα της ζωής μου. Η πιο όμορφη ώρα. Μη ρωτάτε γιατί.»

Τα μεσάνυχτα της 13ης Μαρτίου 1957 οδηγείται στην αγχόνη. Τραγουδά τον Εθνικό Ύμνο. Δύο λεπτά αργότερα (14 Μαρτίου) η καταπακτή ανοίγει και ο Ευαγόρας Παλληκαρίδης περνά στο πάνθεον των ηρώων.

Πετράκης Γιάλλουρος: Ένας άλλος αγωνιστής της ΕΟΚΑ, που αποτελεί υπόδειγμα για τη δράση του και τα πιστεύω του για τον κάθε ένα από εμάς, ήταν ο Πετράκης Γιάλλουρος. Σημαιοφόρος των Ελλήνων μαθητών, πρωτοστάτησε στις μαθητικές διαδηλώσεις. Ήταν ο υπεύθυνος των μαθητικών ομάδων του Ελληνικού Γυμνασίου Αμμοχώστου στον αγώνα της ΕΟΚΑ. Καθήκοντά του ήταν η οργάνωση των μαθητών του σχολείου του, η γραφή και διδασκαλία τραγουδιών αγωνιστικού περιεχομένου, η διανομή φυλλαδίων, η απόκρυψη και διακίνηση οπλισμού, η μεταφορά της αλληλογραφίας και η οργάνωση μαχητικών μαθητικών διαδηλώσεων.

Λόγος του και κουβέντα του, αφηγείται η μάνα του, ήταν πάντα η Ελλάδα. Καημός του και πόθος, όνειρο και τραγούδι του, η Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα.

Το κλείσιμο του Παγκύπριου Γυμνασίου και του Γυμνάσιου Αμμοχώστου στις 5-6 Φεβρουαρίου 1956, λόγω της πατριωτικής δράσης των μαθητών, είχε ως αποτέλεσμα να πραγματοποιηθεί στις 7 Φεβρουαρίου 1956 διαδήλωση των μαθητών, με συνέπεια τον θάνατο αυτού του τεράστιου αγωνιστή. Κατά τη διάρκειά της διαμαρτυρίας έστησαν οδοφράγματα και λιθοβολούσαν τους Άγγλους στρατιώτες. Εκείνοι χρησιμοποίησαν πραγματικά πυρά εναντίον των διαδηλωτών. Κατά την αποχώρηση, Άγγλος στρατιώτης στόχευσε και πυροβόλησε τον Πετράκη Γιάλλουρο στο μέρος της καρδιάς. Ο Πετράκης προχώρησε δέκα βήματα περίπου, κραύγασε "Ζήτω η Ένωση" κι έπεσε. Ήταν ο πρώτος μαθητής, που το αίμα του πότισε το ελληνικό χώμα της Κύπρου μας. Η θυσία του αποτελεί δίδαγμα και φάρο για την ελληνική νεολαία, ενώ ο ίδιος υπόδειγμα Έλληνα εθνικιστή μαθητή, που πορεύεται στον δρόμο της αρετής και του καθήκοντος για τη λευτεριά της Πατρίδας του.

«Να αγωνιζόμαστε πρέπει μάνα, να αγωνιζόμαστε για την Κύπρο μας».

Αξίζει να σημειωθεί ότι το ψευδοπροοδευτικό, ψευδοεργατικό και μπολσεβίκικο ΑΚΕΛ είχε καταδικάσει τον ένδοξο αγώνα της ΕΟΚΑ, με το επιχείρημα ότι δήθεν το πρόβλημα ήταν ο ίδιος ο Αρχηγός, Γεώργιος Γρίβας Διγενής, στον οποίο προσέδωσαν τα επίθετα που χρησιμοποιούν μέχρι σήμερα για κάθε αγωνιζόμενο Έλληνα της Κύπρου. Δύσκολο όμως να πιστέψει κάθε νοήμων εθνικιστής ότι η στάση τους θα ήταν διαφορετική, εάν ήταν άλλο πρόσωπο στη θέση του Αρχηγού.

Μία θεωρία υποστηρίζει πως η αποχή του ΑΚΕΛ από τον αγώνα ήταν εντολή εξ Ελλάδος από ομοϊδεάτες τους, από το ΚΚΕ. Είχαν και την ψευδαίσθηση, μάλιστα, οι μπολσεβίκοι του ΑΚΕΛ ότι ο Κυπριακός Ελληνισμός θα ήταν σκεπτικός απέναντι στην πορεία προς την απελευθέρωση από τον Βρετανικό ζυγό. Στη συνέχεια όμως, εφόσον κατάλαβαν οι προδότες Ακελικοί ότι ο λαός στεκόταν δίπλα στις επάλξεις της οργάνωσης, άλλαξαν τη θέση τους σε ό,τι αφορούσε την ΕΟΚΑ, φοβούμενοι προφανώς μήπως και έπαιρνε χαμπάρι ο κοσμάκης πόσο «κοντά» ήταν τα Κομμουνιστικά Κόμματα σε κυρίως Ελλάδα και Κύπρο, στους ίδιους. Μέχρι σήμερα, το συγκεκριμένο κόμμα απέχει από τα μνημόσυνα των πεσόντων του αγώνα, πράγμα που σίγουρα δεν σχολιάζεται από τα ΜΜΕ του διεφθαρμένου συστήματος.

Επίλογος

Ο αγώνας της ΕΟΚΑ 1955-1959, που έλαβε χώρα στο μαρτυρικό αυτό νησί της Ανατολικής Μεσογείου, επηρέασε ολόκληρο τον ελληνισμό. Ήταν μία εθνική παλιγγενεσία, η οποία αποτέλεσε καμπή στην σύγχρονη ιστορία της Κύπρου, παρά το γεγονός ότι το μεγάλο όραμα που ήταν «Ένωσις και μόνο Ένωσις» δεν επιτεύχθηκε. Το μικρό αυτό νησί ανέδειξε μεγάλους ήρωες, που σήμερα μας καθοδηγούν στον μακρύ και ανηφορικό δρόμο της λευτεριάς. Εμείς, σαν Έλληνες Εθνικιστές, και σαν συνεχιστές της ΕΟΚΑ, δεν έχουμε μοναδικό χρέος να τιμούμε αυτούς τους ήρωες μόνο σε κάθε ετήσιο μνημόσυνο, αλλά να τους αποδεικνύουμε επίσης, ότι υπάρχουν ακόμη νέοι που αντιστέκονται για τα ίδια ιδανικά.

ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ

Ο ΤΟΥΡΚΟΦΑΓΟΣ

ΤΟΥ ΦΩΤΗ Γ.

Ένας από τους πιο άγνωστούς αλλά και τους πιο γενναίους ήρωες της επανάστασης του 1821 ήταν αναμφίβολα ο Νικήτας Σταματελόπουλος. Αγνός και ανιδιοτελής βρισκόταν στην πρώτη γραμμή του αγώνα από τις πρώτες στιγμές της επανάστασης, πάντα στο πλευρό του θείου του, Θεόδωρου Κολοκοιρώνη. Η γενναιότητα που επεδείκνυε στις μάχες ήταν ονομαστή και μάλιστα στην μάχη στα Δερβενάκια η ορμητικότητά του ήταν τόσο μεγάλη που έσπασε τρία σπαθιά, ενώ το τέταρτο κόλλησε στο χέρι του, καθώς έπαθε αγκύλωση και χρειάστηκε ιατρική βοήθεια για να ανοίξει. Σ' αυτήν την μάχη του κόλλησαν το προσωνύμιο «Νικηταράς ο Τουρκοφάγος», διότι όπως τον αντίκρισαν μέσα στα αίματα, έμοιαζε με σαρκοφάγο θηρίο.

Μετά το τέλος της μάχης στα Δερβενάκια, συγκεντρώθηκαν τα λάφυρα σε τεράστιους σωρούς. Αξιωματικοί και στρατιώτες μαζεύτηκαν για την μοιρασιά. Κάποιοι πρόσεξαν πως ένας συναγωνιστής τους έλειπε από την συντροφιά. Ήταν ο Νικηταράς. Παρά την άρνησή του να πάρει κι αυτός κάποια λάφυρα, στο τέλος και μετά από την επιμονή των συντρόφων του, πήρε μια σέλα, μια ταμπακιέρα ξυλόγλυπτη κι ένα σπαθί. Χάρισε αμέσως την σέλα σε συμπολεμιστή και φίλο του, ενώ την ταμπακέρα, την έστειλε στην γυναίκα του Αγγελίνα με το σημείωμα: «Την στέλνω σε σένα που αγαπώ ύστερα από την Πατρίδα. Λάβε την για να με θυμάσαι». Το ξίφος το έστειλε στην Ύδρα για τις ανάγκες του στόλου. Οι πρόκριτοι όμως του νησιού, το επέστρεψαν λέγοντας ότι το σπαθί αυτό, μόνον όταν το κρατεί το χέρι του Νικηταρά έχει αξία.

Η ζωή του Νικηταρά του τουρκοφάγου πραγματικά καλύπτει πολλές από τις χρυσές σελίδες της Ελληνικής ιστορίας. Ωστόσο, αυτό το κείμενο δεν έχει στόχο να αναδείξει τον ηρωισμό και την ανιδιοτέλεια ενός από τους σημαντικότερους πρωταγωνιστές της εθνεγερσίας, αλλά να καταδείξει τον ρόλο που έπαιξε το κράτος (Βασίλειο τότε) της Ελλάδας από τα πρώτα χρόνια της ύπαρξής του, μέσω του τρόπου που μεταχειρίστηκε τον μεγάλο αυτό επαναστάτη.

Μετά την Απελευθέρωση ο Νικηταράς τάχθηκε στο πλευρό του Καποδίστρια κι έγινε ένας από τους στενότερους συνεργάτες του. Έγινε υπασπιστής του και πήρε μέρος στην Δ' Εθνοσυνέλευση του Άργους (το 1829), ως πληρεξούσιος του Λεονταρίου. Το 1830 διορίστηκε Γενικός Αρχηγός της Πολιτικής Φρουράς Πελοποννήσου, το 1831 Πρόεδρος του Αναθεωρητικού Δικαστηρίου των Ελαφρών και το 1832 Γενικός Αρχηγός του Στρατοπέδου Κορίνθου κι έπειτα Αρχηγός της Μεσσηνίας. Μέχρι το 1835 η ζωή του Νικηταρά ήταν κοινωνική και ενδιαφέρουσα. Εκαλείτο σε τελετές και δεξιώσεις, ακόμα και στα ανάκτορα και στο σπίτι του πρωθυπουργού Άρμανσπεργκ, όμως στην συνέχεια περιέπεσε σε δυσμένεια, επειδή υποστήριζε το αντιπολιτευόμενο Ρωσικό Κόμμα. Όντας στο κόμμα των Ναπαίων (Ρωσόφιλων) το 1839 συνελήφθη με την άδικη κατηγορία της συνωμοσίας σαν μέλος της «Φιλορθόδοξης Εταιρείας», που στρεφόταν εναντίον του Όθωνα. Τον εμφάνισαν μάλιστα, ως στρατιωτικό αρχηγό της οργάνωσης αυτής, που είχε στόχους την απελευθέρωση των υπόδουλων περιοχών και την στήριξη της ορθόδοξης πίστης. Φυλακίστηκε στο Παλαμήδι και στις 11 Ιουλίου 1840 δικάστηκε, αλλά λόγω έλλειψης στοιχείων αθωώθηκε. Όμως, η αθωωτική απόφαση προκάλεσε την οργή της κυβέρνησης, η οποία με την προσυπογραφή του Όθωνα τον φυλάκισε στην Αίγινα.

Η φυλάκιση αυτή αποτέλεσε και την αρχή του μαρτυρίου του μεγάλου ήρωα. Το ξύλο και το μαστίγωμα μέσα σε ένα υγρό και σκοτεινό κελί αποτελούσαν πλέον την καθημερινότητα του Νικηταρά. Ο συνδυασμός βασανιστηρίων και η έλλειψη επαρκούς διατροφής σε συνδυασμό με τις αρρώστιες «τσάκισαν» πραγματικά τον ήρωα του '21. Η εικόνα του είχε φτάσει σε τέτοια αθλιότητα μάλιστα, που όταν μια από τις κόρες του τον αντίκρισε τρελάθηκε στην σκέψη όσων συνέβησαν στον αγαπημένο πατέρα της. Τελικά, στις 18 Σεπτεμβρίου 1841, δια προσωπικής παρέμβασης του στρατηγού Μακρυγιάννη, αμνηστεύτηκε και αποφυλακίστηκε σχεδόν τυφλός.

Χαρακτηριστική είναι η πίκρα του ήρωα που φαίνεται σε αναφορά του στην Γερουσία και την Βουλή :

«...δια να γνωρίζετε κάλλιον την αλήθεια σας επισυνάπτω δεύτερον ονομαστικόν κατάλογον των όσων κατά τον Αγώνα εδανείσθην δια να οικονομώ εν μέρει τους υπ' εμού στρατιώτας και δια τα οποία σήμερον σύρομαι καθ' εκάστην εις τα δικαστήρια και πληρώνω ως αν έμελον να υποβάλλωμαι δια τον πατριωτισμόν μου (συγχωρήσατέ μοι να το ειπώ) εις πρόστιμα.»

Μετά την απελευθέρωσή του πήγε στο σπίτι του στο Άργος και παρά το γεγονός ότι δεν είχε καμία σχέση με την περιοχή, δέθηκε πολύ με τον τόπο αυτό. Εξάλλου, ένα αγρόκτημα στην θέση Σερεμέτι, κοντά στα όρια του Άργους προς το Ναύπλιο και την Νέα Κίο, που τότε βέβαια δεν είχε ακόμη δημιουργηθεί, ήταν όλη του η περιουσία. Ο Νικηταράς δεν είχε άλλους πόρους, δικούς του. Για να αποξηράνει, να εμπλουτίσει και να καλλιεργήσει την γη του χρειάστηκε να δανειστεί. Δανείστηκε για να φτιάξει το σπίτι του. Δανείστηκε όμως και για να συντηρήσει τους στρατιώτες του τον καιρό του αγώνα. Οι τόκοι τον έπνιγαν. Ο Έλληνας πατριώτης, που μπορούσε να βγει από τον αγώνα πάμπλουτος, τώρα φτωχός και χρεωμένος εκλιπαρεί την βοήθεια και υποστήριξη από τους κατέχοντες θώκους που εκείνος τους εξασφάλισε.

Το 1843 προάγεται σε «Υποστράτηγο», ενώ μετά την εξέγερση της 3ης του Σεπτέμβρη του 1847 διορίστηκε «Γερουσιαστής», αξίωμα που του εξασφάλισε μια πενιχρή (111 δραχμών) σύνταξη. Όμως, παρά τις προσπάθειές του ίδιου και της οικογένειάς του, αλλά και τις εντολές της Κυβέρνησης για αναστολή των διώξεων λόγω χρεών, το κτήμα στο Σερεμέτι δεν σώθηκε, εκποιήθηκε.

Τελικά, πήρε την οικογένειά του και ήρθε στον Πειραιά, όπου έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Ωστόσο, η πενιχρή σύνταξη δεν επαρκούσε για την διαβίωση του σχεδόν τυφλού πλέον «Υποστράτηγου» και «Γερουσιαστή» Νικηταρά. Έτσι οι αρμόδιες αρχές του παραχώρησαν μια θέση κοντά στο σημείο όπου βρίσκεται σήμερα η εκκλησία της Ευαγγελίστριας και του επέτρεπε να επαιτεί κάθε Παρασκευή. Τότε μάλιστα, δεν υπήρχε ούτε η εκκλησία (χτίστηκε το 1892), ούτε το Γηροκομείο (χτίστηκε το 1891) και είναι απορίας άξιο ποιοι περνούσαν από εκεί, από τους οποίους ζητιάνευε, αφού ο Πειραιάς δεν είχε αναπτυχθεί ακόμα.

Το γεγονός μαθεύτηκε στην Ρωσική πρεσβεία στην Αθήνα και ο πρέσβυς θέλησε να τον βοηθήσει. Το επεισόδιο που διαδραματίστηκε, όπως διασώθηκε από τους ιστορικούς, δείχνει την λεβεντιά και την περηφάνεια του αγέρωχου Στρατηγού.

Απεσταλμένος της πρεσβείας πήγε στην θέση που ζητιάνευε ο στρατηγός.

Μόλις αντελήφθη ο Νικηταράς ποιος ήταν, μάζεψε αμέσως το απλωμένο του χέρι και σύμφωνα με τα θρυλούμενα ακολούθησε ο παρακάτω διάλογος:

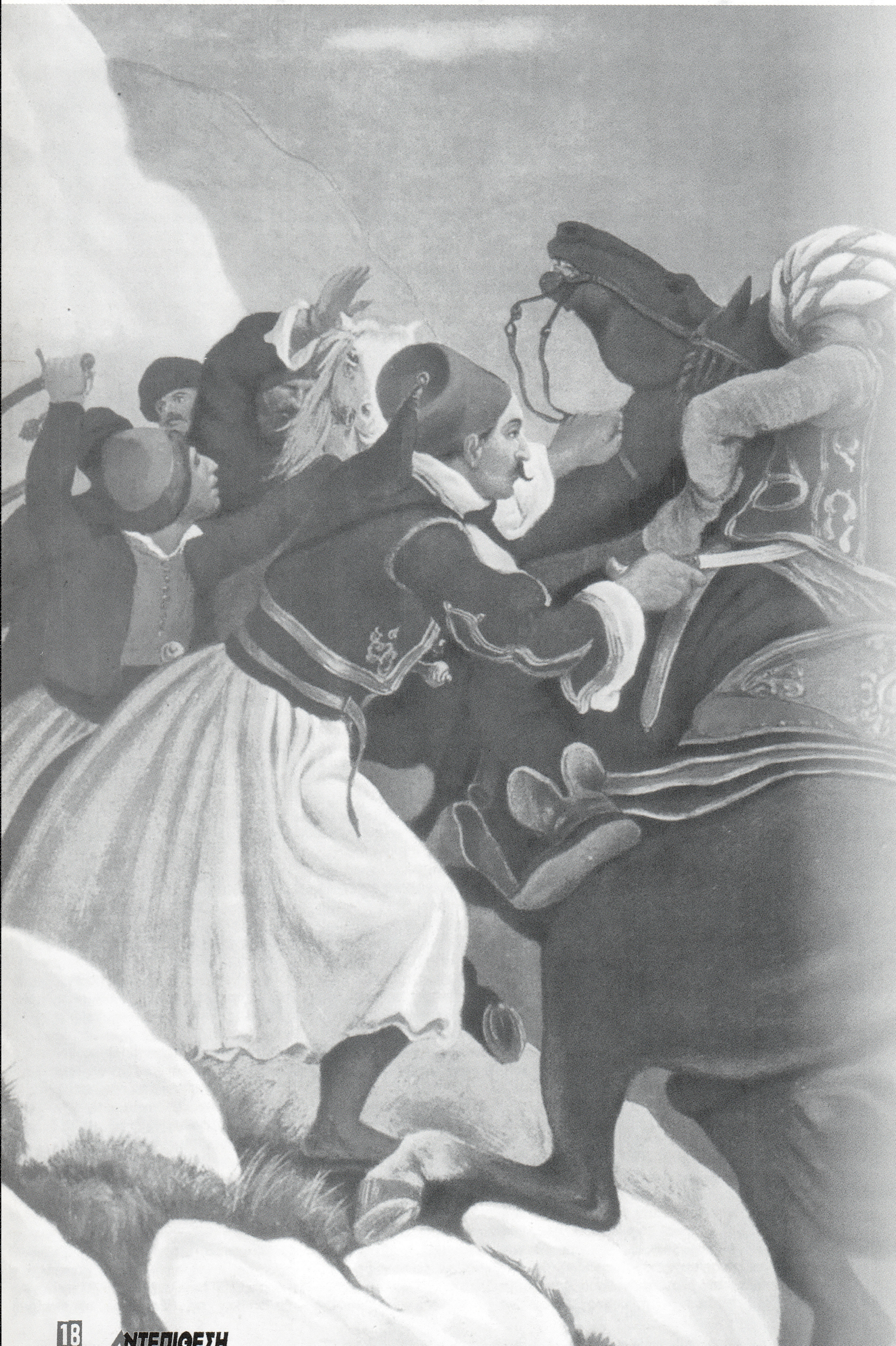

– Τι κάνετε στρατηγέ μου; Ρώτησε ο απεσταλμένος.

– Απολαμβάνω την «ελεύθερη» πατρίδα! Απήντησε περήφανα ο ήρωας.

– Μα εδώ την απολαμβάνετε καθισμένος στο δρόμο;

– Η πατρίδα μου έχει χορηγήσει σύνταξη για να ζω «καλά», αλλά εγώ έρχομαι εδώ για να παίρνω μια ιδέα πώς περνάει ο κόσμος... αντέτεινε ο περήφανος Νικηταράς.

– Αντιλαμβανόμενος ο ξένος ότι ο στρατηγός δεν πρόκειται να του εκμυστηρευθεί την κατάστασή του, γύρισε να φύγει χαιρετώντας ευγενικά. Φεύγοντας όμως, άφησε να του πέσει ένα πουγκί με χρυσές λίρες, ώστε να μην προσβάλει τον πάμπτωχο στρατηγό.

Ο Νικηταράς άκουσε τον ήχο, έπιασε το πουγκί το ψηλάφισε και φώναξε στον ξένο: «Σου έπεσε το πουγκί σου. Πάρ' το για να μην το βρει κανείς και το χάσεις».

Στις 25 Σεπτεμβρίου 1849 σε ηλικία 67 ετών πέθανε στον Πειραιά τυφλός, πάμπτωχος και επαίτης. Ετάφη δίπλα στον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, όπως και ήταν η επιθυμία του, στο Α' Κοιμητήριο Αθηνών.

Πώς μπορεί να συγκριθεί ο αγνός αυτός αγωνιστής με τους πολιτικούς της εποχής μας;

Δυστυχώς, το Ελληνικό κράτος του 2018 δεν είναι τίποτα άλλο παρά η συνέχεια του αχάριστου, ανίκανου και πολλές φορές καθαρά ανθελληνικού πρώτου Ελληνικού κράτους. Ένα κράτος που ιδρύθηκε υπό την επιρροή των μεγάλων δυνάμεων με σκοπό την εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων και όχι του Ελληνικού Έθνους. Ένα κράτος που δεν μπορεί παρά να βρίσκει του νέους εθνικιστές απέναντί του. Ένα κράτος σαν αυτό που είχε στο μυαλό του ο Ίων Δραγούμης όταν έγραφε: «Ας λείψη το κράτος, που θα της είναι εμπόδιο ή θα παραμορφώνη την εθνική ψυχή. Αν το κράτος στενοχωρή το έθνος, πρέπει αναγκαστικά ή να αλλάξη μορφή ή να χαθή. Το κράτος, που εμποδίζει τη φυσιολογία του έθνους, είναι περιττό και βλαβερό.».

Με απόλυτη λιτότητα, ευπρέπεια και μαζική συμμετοχή κάθε χρόνο η Χρυσή Αυγή πράττει το χρέος της απέναντι στην ένδοξη ιστορία του Έθνους. Ένα χρέος όχι τυπικό, μα ένα ιερό καθήκον ως ελάχιστος φόρος τιμής απέναντι στους Ήρωες όπου ανιδιοτελώς χάρισαν τις ζωές τους για έναν και μοναδικό σκοπό: Την δική μας Ελευθερία. Ο Νικηταράς ο Τουρκοφάγος ήταν χωρίς αμφιβολία ένας από αυτός και δεν έλαβε ποτέ τις τιμές που του άρμοζαν.

“ΕΙ ΤΟ

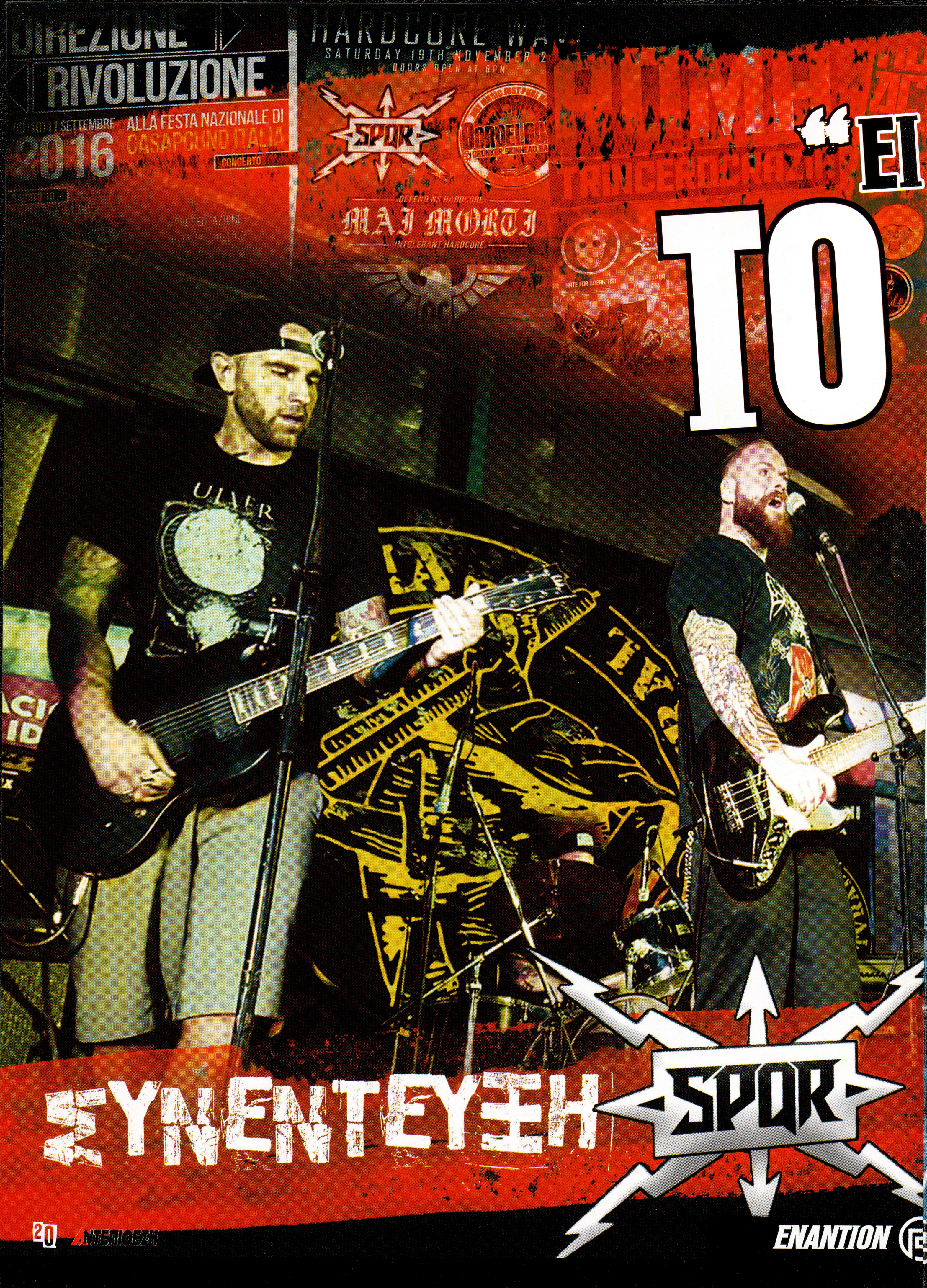

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ SPQR

ΜΑΣΤΕ ΦΩΣ ΠΟΥ ΔΙΑΛΥΕΙ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

ΚΑΙ Η ΑΙΩΝΙΑ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΠΟΥ ΑΝΤΗΧΕΙ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ"

Αποκλειστική συνέντευξη στο περιοδικό Αντεπίθεση παραχώρησε η ιταλική μπάντα SPQR το διάστημα που ήταν στην Αθήνα για το live που πραγματοποιήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου 2017. Σε μια άκρως αποκαλυπτική συνέντευξη περιγράφουν το πώς ξεκίνησε η διαδρομή τους καθώς και πώς σηματοδότησε τους στίχους τους ο Εθνικιστικός Αγώνας στις τάξεις της Casapound.

1. Μίλησέ μας για την ιστορία της μπάντας.

Οι SPQR, δημιουργήθηκαν στη Ρώμη το 2004, από εμένα και τον Fabrizione, αφού είχαν διαλυθεί οι προηγούμενες μπάντες μας, Dente di Lupo και Londinium SPQR.
Η σύνθεση της μπάντας άλλαξε κατά τη διάρκεια των ετών. 9 συνολικά μέλη πέρασαν από την μπάντα μετά την ίδρυσή της και φτάσαμε στο σημερινό σχήμα που αποτελείται από εμένα, τον Αττίλιο (φωνητικά, μπάσσο), τον Βιντσέντσο (κιθάρα, φωνητικά) και τον Λορέντσο στα τύμπανα.
Μέχρι τώρα έχουμε ηχογραφήσει έναν ολοκληρωμένο δίσκο με τον τίτλο "Invictus" και 3 split κυκλοφορίες. Έχουμε στο ενεργητικό μας πάνω από 100 ζωντανές εμφανίσεις στην Ευρώπη και στην Ιταλία καθώς και μια συναυλία στο Κεμπέκ του Καναδά και στο Μπουένος Άιρες το 2017 που υπήρξε ένας σπουδαίος χρόνος για εμάς.

2. Ποια η σημερινή πολιτική κατάσταση στην Ιταλία;
Η πολιτική κατάσταση στην Ιταλία έχει φτάσει στο χείριστο σημείο. Τα τελευταία χρόνια μας κυβέρνησαν μια σειρά από τεχνοκρατικές κυβερνήσεις αποτελούμενες από μη εκλεγμένα από τον λαό μέλη. Σε αυτές τις κυβερνήσεις, συγκυβέρνησαν δεξιά και αριστερά πολιτικά κόμματα, με τη βοήθεια των ψευδο- αντικαθεστωτικών κινημάτων, όπως είναι το "Cinquestelle".
Πέραν τούτου, η γνωστή καμπάνια των ΜΜΕ ενάντια στον φασισμό και τον ρατσισμό, συνεισέφερε αποτελεσματικά στον αποπροσανατολισμό των Ιταλών από τα πραγματικά προβλήματα της χώρας μας: οικονομική κρίση, χαοτικά ποσοστά ανεργίας, μια εξασθενημένη βιομηχανία, ανεξέλεγκτη μετανάστευση και κοινωνικό αναβρασμό στις περισσότερες πόλεις και τα προάστια.
Ενώ οι πόλεις μας καταρρέουν υπό το βάρος της ανικανότητας των κυβερνήσεών μας, οι πολιτικοί ευαγγελίζονται την πουριτανική «πολιτική ορθότητα» σκοπεύοντας να διασφαλίσουν τις αποτυχημένες πολιτικές υπέρ του θεσμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3. Πώς αποφάσισες να εμπλακείς στον αγώνα της Casa Pound;
Η ζωή μου είναι συνυφασμένη με την Casa Pound. Είμαι στις τάξεις του κινήματος από την αρχή της δράσης του. Όλα τα μέλη του συγκροτήματος είναι ενεργοί Συναγωνιστές και προσφέρουν τις υπηρεσίες τους καθημερινώς για τις ανάγκες του κινήματος.
Είναι η φυσική επιλογή. Αν είσαι Εθνικιστής και Πατριώτης η μόνη σου επιλογή για να αγωνιστείς είναι η Casa Pound. Όπως συμβαίνει με την Χρυσή Αυγή στην Ελλάδα.

4. Ποια είναι τα επόμενα πολιτικά και κοινωνικά σχέδια της Casa Pound;
Το κεντρικό μας σύνθημα είναι «Να ξαναπάρουμε πίσω όλα όσα μας ανήκουν»
Δεν κάναμε ποτέ πίσω και μαχόμαστε για να αποκαταστήσουμε την εθνική κυριαρχία στην Ιταλία. Αυτή είναι η αποστολή μας.
Το κίνημά μας έχει μεγάλη απήχηση και τα τελευταία χρόνια γιγαντώθηκε. Έχουμε πάνω από 110 Τοπικές στην Ιταλία και χιλιάδες ενεργούς Συναγωνιστές, πολλοί εκ των οποίων είναι εκλεγμένοι σε Δημοτικά Συμβούλια της Χώρας.
Παρά τον πόλεμο που δεχόμαστε από τα ΜΜΕ, έχουμε πολύ θετική ανταπόκριση από τον κόσμο κατά τη διεξαγωγή του πολιτικού μας αγώνα και ο στόχος μας είναι η είσοδος μας στο Κοινοβούλιο, στις 4 Μαρτίου.

5. Πιστεύεις ότι η μουσική είναι ένα μέσο προώθησης των ιδεών σου;
Η μουσική είναι το ουσιαστικό μέσο που διαθέτουμε για να διαδώσουμε τα ιδεώδη μας και τον πολιτικό μας αγώνα. Η μουσική, όπως κάθε τέχνη, προϋποθέτει την συναισθηματική εμπλοκή του ακροατή και αυτό βοηθά στην γιγάντωση και διάδοση των ιδεών του πολιτικού μας κινήματος. Εκτός από τους SPQR, υπάρχουν οι ZetaZeroAlfa, οι Bronson, καθώς και άλλα μουσικά συγκροτήματα που πρεσβεύουν τα ιδεώδη μας και είναι γνωστοί ακόμη και εκτός της λεγόμενης «μη συμβατής» σκηνής.
Δεδομένων των συνθηκών και του αποκλεισμού μας από τα ΜΜΕ, το διαδίκτυο και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι ιδιαιτέρως σημαντικά εργαλεία διάδοσης της μουσικής μας.

6. Τι είναι αυτό που σας εμπνέει να κάνετε ό,τι κάνετε;
Η Πίστη μας. Ό,τιδήποτε κάνουμε, δεν είναι υπαγορευμένο από προσωπικά συμφέροντα. Στην Κοινωνία μας, δεν υπάρχει χώρος για εγωισμούς. Μας οδηγεί μόνο η Πίστη για την Πατρίδα και η αγάπη για τις οικογένειές μας.
Πολλοί Ιταλοί έχουν ξεχάσει την καταγωγή τους και φαίνεται ότι προσπαθούν να γίνουν ο,τιδήποτε άλλο εκτός από το να είναι Ιταλοί. Εμείς θα τους αφυπνίσουμε και θα τονώσουμε εκ νέου την υπερηφάνειά τους για το δοξασμένο Έθνος μας.
7. Ποια είναι η άποψή σου για την Χρυσή Αυγή και τον Ευρωπαϊκό Εθνικισμό;
Ο μόνος δρόμος μέσα από τον οποίο περνάει η σωτηρία της Ευρώπης είναι ο εθνικισμός και τα εθνικιστικά κινήματα, όπως είναι η Χρυσή Αυγή στην Ελλάδα, Hogar Social στην Ισπανία, Bastion Social στη Γαλλία, Casa Pound στην Ιταλία. Είμαστε το μοναδικό και ισχυρότερο αντίδοτο στην πολιτική σήψη, την διεθνή τραπεζική τοκογλυφία και την αντικατάσταση των παραδόσεών μας.
Είμαστε πλήρως εναντίοι στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στη σημερινή της μορφή και οργάνωση. Η ιδέα μας, επιτάσσει την ένωση των Ευρωπαίων υπό μια πνευματική έννοια και όχι μόνο για την επίτευξη οικονομικών και καπιταλιστικών στόχων. Δεν χρειαζόμαστε ένα απρόσωπο σύστημα, στο οποίο κάθε Έθνος χάνει την πολιτική και οικονομική του ανεξαρτησία. Η Ευρωπαϊκή μας συνείδηση είναι αγνή και οφείλουμε να είμαστε άξιοι της κληρονομιάς μας.

8. Για ποια θέματα μιλούν τα τραγούδια σας;
Όλα τα τραγούδια μας αναφέρονται στο ισχυρό μας δέσιμο με την Casa Pound, η οποία για εμάς αποτελεί μια «κοινότητα πεπρωμένου», διαπνεόμενη από αδελφικούς δεσμούς. Μας εμπνέουν οι αγώνες μας και οι καθημερινές μας μάχες με τους εχθρούς μας, αλλά και οι Ήρωές μας, οι Μάρτυρές μας, καθώς και η υπερηφάνεια για το ένδοξο παρελθόν μας. Θέλουμε οι ακροατές μας να νιώθουν τη φωτιά στην καρδιά τους και την υπερηφάνεια να ρέει, όπως το αίμα στις φλέβες. Όπως λέμε στο «Scudo e Spada», είμαστε το φως που διαλύει την νύκτα, και η αιώνια υπόσχεση που αντηχεί στον ουρανό.

9. Πώς σας φάνηκε η τελευταία σας εμφάνιση στην Αθήνα;
Εκτιμούμε ιδιαιτέρως την Αθήνα αλλά και όλη την Ελλάδα. Αντιπροσωπεύει, όπως και η Ρώμη, το λίκνο του Ευρωπαϊκού πολιτισμού. Αποτελεί μεγάλο προνόμιο και τιμή για εμάς η παρουσία μας στη συναυλία που διοργάνωσε η Χρυσή Αυγή. Η οργάνωση ήταν τέλεια και η συμμετοχή του κόσμου μας εξέπληξε. Ευχόμαστε σύντομα να έχουμε την ευκαιρία να ξαναβρεθούμε στην Αθήνα!
Ευχαριστώ για την συνέντευξη και οι Ιταλοί συναγωνιστές χαιρετίζουν τον αγώνα σας.

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΚΑΛΑΦΑΤΗ

NO SURRENDER: DIGNITY THROUGH DISCIPLINE

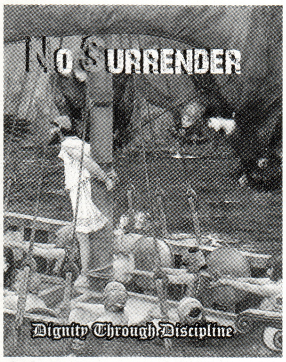

Οι «παλιοί» της εγχώριας White Power μουσικής σκηνής επέστρεψαν δριμύτεροι, ροκάροντας ανεξέλεγκτα! Ο λόγος, φυσικά, για τους NO SURRENDER, οι οποίοι επέστρεψαν με την νέα τους κυκλοφορία, η οποία τιτλοφορείται «Dignity Through Discipline». 68 σχεδόν λεπτά μουσικής, που αντιστοιχούν σε 17 τραγούδια, τόσο με Ελληνικό όσο και ξένο στίχο. Οι NO SURRENDER μπορεί να «μην παραδίδονται» ποτέ στον εχθρό, φροντίζουν όμως, για μια ακόμη φορά, να μας παραδώσουν ένα χορταστικό μουσικό γεύμα ηδονικού R.A.C. ήχου. Τα γνώριμα «τσαμπουκαλεμένα» φωνητικά του Αλμπέρτου, τραγουδιστή και ιδρυτικού μέλους της μπάντας, δένουν αρμονικά με την μουσική πρόταση που συνοδεύει την φωνή του, καθώς αφορά τις γνωστές ηχητικές φόρμες που καθιέρωσαν την πιο «παλιά» ενεργή εγχώρια μπάντα της Ελληνικής Εθνικιστικής μουσικής σκηνής. Για να προμηθευτείτε το CD (8 ευρώ + τα ταχυδρομικά έξοδα) επικοινωνήστε στην εξής ηλεκτρονική διεύθυνση: 28hellas@gmail.com

NO SURRENDER, NEVER, NEVER!

ELITISM - QUAND L ETOILE DE DAVID BR LAIT

Εδώ έχουμε τη νέα φετινή κυκλοφορία από τους Γάλλους Elitism, η οποία προσφέρει καλοπαιγμένο lo – fi Black Metal, με επιρροές από Limbonic Art και Burzum και στίχο αμιγώς και απροκαλύπτως Εθνικιστικό, στην μητρική γλώσσα των καλλιτεχνών και διάρκεια περίπου μία ώρα. Ο δίσκος είναι αρκετά καλός, με άρτιες εκτελέσεις και άψογη ατμόσφαιρα, αποτελώντας μία πολύ καλή προσθήκη για κάθε πατριωτική δισκοθήκη που καταπιάνεται με το συγκεκριμένο είδος. Κυκλοφορεί από την γαλλική Honour and Hate Productions

https://honourandhate.net/

BRUTAL ATTACK - 21 ROCKERS

Για τους Brutal Attack πιστεύω δεν χρειάζεται να μιλήσουμε ούτε για την μέχρι τώρα πορεία τους, ούτε για την συνολική προσφορά τους στην εθνικιστική μουσική. Ο όγκος και η ποιότητα της δουλειάς τους μέχρι τώρα μιλάει από μόνος του. Η καινούρια τους κυκλοφορία κυμαίνεται στο γνωστό rock n' roll ύφος που μας έχουν συνηθίσει και διατίθεται από την Rampage Records ενώ υπάρχει και το LP σε μόνο 538 κομμάτια, 162 σε ροζ, 169 σε πράσινο και 207 σε μαύρο χρώμα. Τραγούδια που ξεχωρίζουν με το πρώτο άκουσμα όπως τα "An Army of Rebels ...", "You Are The Flame" και η southern μπαλάντα "Ragged Old Guitar", σε βάζουν κατευθείαν στο κλίμα μουσικά, ενώ οι έξυπνοι και πολιτικά εύστοχοι στίχοι είναι κάτι που περιμένουμε πάντα από τους Brutal Attack και μας το προσφέρουν απλόχερα ακόμα μια φορά.

MALÉFICE - RENCONTRE AVEC LA BETE

Επικός και μελωδικός, χωρίς να καθίσταται επιτηδευμένος ή σιχαμένα εμπορικός, είναι ο δεύτερος δίσκος των Γάλλων Malıfice που κυκλοφόρησε από την Darker than Black Records. Πέρα από τους στίχους που πραγματεύονται εθνικιστική μεταφυσική και ανορθολογισμό, η μουσική περιβάλλεται από μία απόκοσμη ατμόσφαιρα που μόνο μπάντες όπως η Gehenna τις καλές τους εποχές μπόρεσαν να παράξουν.

http://www.darker-than-black.com/

STURMWEHR - VOLK IN KETTEN

Κυκλοφόρησε από την εταιρία Zeughaus η καινούρια δουλειά των ακούραστων Sturmwehr. Όπως πάντα κατορθώνουν να μας αφήσουν με το στόμα ανοιχτό καθώς ο Jens B. και η παρέα του δημιούργησαν άλλο ένα αριστούργημα που κατάφερε να μας κάνει να ξεχάσουμε τον προκάτοχό του. Τραγούδια σε ακου-

στικό ήχο που σου μένουν με την πρώτη χαραγμένα στο μυαλό και σε κάνουν σε ελάχιστο χρόνο να τα τραγουδάς. Τα καθαρά φωνητικά και οι καλογραμμένες μελωδίες σε συνάρτηση με το περιεχόμενο των στίχων, δημιουργούν ένα τέλειο σύνολο. Τέλος, ο τίτλος του άλμπουμ "Λαός σε αλυσίδες" περιγράφει τέλεια το περιεχόμενο και το ύφος του.

CINE ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

ΤΟΥ ΑΚΗ Θ.

ΤΟ ΧΟΜΠΙΤ

Αν και δεν μπορεί να συγκριθεί με την αριστουργηματική κινηματογραφική μεταφορά του «Άρχοντα των Δαχτυλιδιών», στο παρόν άρθρο θα αναλύσουμε την ιστορία του «Χόμπιτ» και τα διδάγματα τα της.

Υπόθεση: Ο νεαρός Χόμπιτ Μπίλμπο Μπάγκινς ο οποίος ζει μια ειρηνική και χωρίς απρόοπτα ζωή στο ήσυχο χωριό του Σάιρ, βρίσκεται μπλεγμένος σε μια επικίνδυνη περιπέτεια, ύστερα από παρότρυνση του μάγου Γκάνταλφ του Γκρίζου. Ο Μπίλμπο, ο Γκάνταλφ καθώς και μια συντροφία από δεκατρείς νάνους ξεκινούν μια αποστολή προκειμένου να ανακτήσουν το Χαμένο Βασίλειο του Έρεμπορ, το σπίτι των νάνων, το οποίο έχει καταληφθεί από έναν φονικό δράκο, τον Σμάουγκ τον Νοσφιστή. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού η συντροφιά θα έρθει αντιμέτωπη με πολλούς κινδύνους και θανάσιμους εχθρούς. Πέρα όμως από τα εμπόδια και τους κινδύνους, τα μέλη της συντροφιάς θα χρειαστεί να έρθουν αντιμέτωπα και με τους ίδιους τους εαυτούς τους. Τελικά, αποδεικνύεται πως μια αποστολή που ξεκίνησε προκειμένου οι νάνοι να ανακτήσουν το χαμένο τους σπίτι θα αποτελέσει το έναυσμα ενός γενικότερου πολέμου για την σωτηρία της Μέσης Γης.

Σήμερα: Διανύουμε μια εποχή όπου ο σκοταδισμός έχει πάρει σάρκα και οστά. Η αποκοπή του ανθρώπου από τις παραδόσεις, την φύση, τις αξίες και το πνεύμα θεωρείται πρόοδος και εκσυγχρονισμός και ενθαρρύνεται με κάθε μέσο. Ένα μεγάλο μάθημα που παίρνουμε από «Το Χόμπιτ» είναι ότι μένοντας κλεισμένοι στον μικρόκοσμο μας προσπαθώντας να μην εμπλακούμε στην εξέλιξη των γεγονότων απλά θα καθυστερήσει τις εξελίξεις οι οποίες τελικά αργά η γρήγορα θα επηρεάσουν και εμάς. Ενώ η κοινωνία γύρω μας βυθίζεται στον βούρκο της «προοδευτικότητας», υπάρχουν ακόμα μερικοί ρομαντικοί οι οποίοι έχουν επιλέξει να δώσουν τον Αγώνα τους για την ανάδειξη των χαμένων αξιών, της ηθικής και της ομορφιάς. Ο καθένας από εμάς έχει χρέος να αντισταθεί και να παλέψει. Άλλωστε όπως μας διδάσκει και η εν λόγω ταινία, ακόμα κι ο πιο μικρός από εμάς έχει την δύναμη να συμβάλει στην εξέλιξη της ιστορίας.

Ανάλυση: Η ταινία Χόμπιτ, βασισμένη στο μυθιστόρημα «Το Χόμπιτ» του Τζ. Ρ. Ρ. Τόλκιεν, αποτελεί μια ακόμη ωδή στο Θάρρος, την Τιμή, την Ανδρεία, την έννοια της Φιλίας και της Συντροφικότητας καθώς και την αιώνια μάχη του Φωτός και της Ομορφιάς ενάντια στο Σκοτάδι και την Ασχήμια. Ο πρωταγωνιστής, ο οποίος ξεφεύγει από τα γνωστά πλαίσια ενός υπερήρωα, είναι ένας μικρόσωμος ανθρωπάκος που απολαμβάνει την θαλπωρή του σπιτιού του και την ήσυχη και ειρηνική ζωή του. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού αποδεικνύει τόσο στον εαυτό του όσο και στους συντρόφους του, που στην αρχή είναι επιφυλακτικοί απέναντι του, ότι ακόμα κι ο πιο μικρός άνθρωπος μπορεί να κρύβει μέσα του ένα τεράστιο απόθεμα θάρρους και να συμβάλει σε μεγάλο βαθμό στην εξέλιξη της ιστορίας. Στην ταινία γίνονται σαφείς νύξεις και ενάντια στον υλισμό, γεγονός που αποδεικνύεται τόσο από την πράξη του ήρωα να στερηθεί το μερίδιο του θησαυρού που του αναλογεί προκειμένου να σώσει τους φίλους του, όσο κι από την στάση των νάνων που η βαθιά τους επιθυμία είναι να αποκτήσουν πίσω την πατρώα γη τους με όποιο κόστος, μένοντας αδιάφοροι απέναντι στον τεράστιο θησαυρό που υπάρχει σε αυτό και είναι πρόθυμοι να τον θυσιάσουν προκειμένου να έχουν κάθε δυνατή βοήθεια στην αποστολή τους. Η βαθιά σύνδεση του ανθρώπου με την πατρώα γη είναι άρρηκτη, καθώς είναι σαφές ότι είτε έχεις γεννηθεί σε αυτή είτε αυτή ζει μέσα σου μέσω των παραδόσεων και των ιστοριών που ακούς από τους προγόνους σου, η επιθυμία να γυρίσεις σε αυτή είναι πάντα φωλιασμένη στην καρδιά σου.

ΠΙΚΡΗ ΣΟΔΕΙΑ
(Bitter Harvest 2017)

Η «Πικρή Σοδειά» είναι η πρώτη επική δραματική ταινία με θέμα το Χολομοντόρ, την γενοκτονία των Ουκρανών μέσα από την στοχευμένη πρόκληση πείνας δια της έλλειψης αγαθών η οποία και οργανώθηκε από τον Στάλιν και το εγκληματικό καθεστώς του κατά την διετία 1931-1932... Κατά την διάρκεια του εξοντωτικού λοιμού, έχασαν την ζωή τους περισσότεροι από 7.000.000 Ουκρανοί και το έγκλημα αυτό (όπως και η Σφαγή του Κατύν) αποκαλύφθηκε αρκετές δεκαετίες αργότερα. Κορυφαία σκηνή της ταινίας, το ύστατο γράμμα ενός αποπροσανατολισμένου κομμουνιστή προς τον αδερφό του, όπου πριν αυτοκτονήσει – καθώς τον περίμεναν τα... γκούλαγκ – σημειώσε πως «δεν γίνεται να είναι κανείς και κομμουνιστής και Πατριώτης»!

Το φιλμ σκηνοθετήθηκε απο τον George Mendeluk και το σενάριο είναι του Richard Bachynsky Hoover. Γυρίστηκε στην Ουκρανία και φυσικά δεν πρόκειται ΠΟΤΕ να το δούμε στην Ελλάδα, οπότε αναζητήστε το σε κάποιο DVD club

ΕΝΑΝΤΙΟΝ

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ Σ.

10 Αντώνης Σαμαράς προς Συριζαίους στην Βουλή: «Είστε μία συμμορία που έστησε μία πολιτική σκευωρία εις βάρος μας, αλλά τα έκανε μαντάρα γιατί δεν ξέρατε». Μα καλά και αυτοί, γιατί δεν ρώτησαν τον Σαμαρά και τους συνεργάτες του, Μπάμπη και Μάκη, που ξέρουν από αυτά;

09 Δήλωση Παπανδρέου για Κοτζιά: «Είναι καλό μυαλό, αλλά εγώ δεν τον έκανα υπουργό εξωτερικών». Εντάξει, στη θέση του Τσίπρα θα έκανα χαρακίρι...

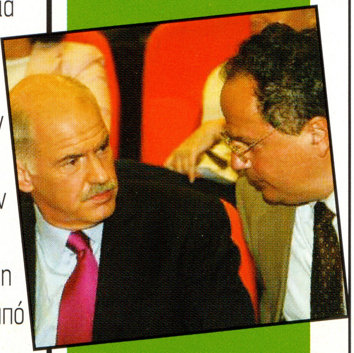

08 Φήμες λένε πως του χρόνου ο Πάνος Καμμένος θα καταθέσει τηλεκατευθυνόμενο στεφάνι στα Ίμια. Το αποκλείουμε κατηγορηματικά! Δεν υπάρχει περίπτωση να είναι ακόμη κυβέρνηση οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, αλλιώς...

07 Αποκλειστικές πληροφορίες αναφέρουν ότι με την είδηση υπουργοποίησης του Φανούρη, ο Ερντογάν βλέπει εφιάλτες και οι τούρκοι στρατηγοί έχουν... διάρροια. Αυτό το μουστάκι του τους «ψαρώνει»...

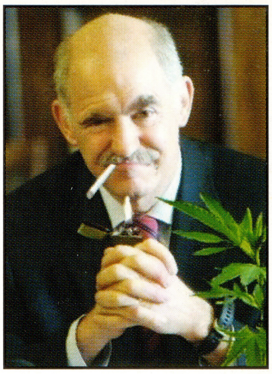

06 Ο Γιωργάκης Παπανδρέου ζητά την αποποινικοποίηση της κάνναβης, ενώ δήλωσε πως τα μνημόνια αύξησαν τη χρήση των ναρκωτικών ουσιών. Κοίτα να δεις που μας έβαλε στα μνημόνια για να αποποινικοποιήσει τον μπάφο!

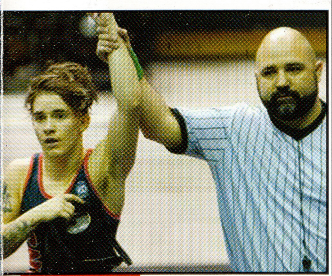

05 Τρανσέξουαλ κέρδισε σε πρωτάθλημα πάλης εναντίον γυναικών. Μα καλά δεν βρέθηκε κάποια να του ρίξει μία στα αχαμνά;

04 Στο Ηράκλειο Κρήτης χρησιμοποίησαν σπασμένες πλάκες τάφων (κάποιες με το όνομα του νεκρού) ως πλακάκια σε πεζοδρόμιο! Αυτά να τα βλέπουν οι ευρωπαίοι που λένε πως είμαστε πίσω στην ανακύκλωση!

03 Σύμφωνα με επιστημονική έρευνα στη Σουηδία και την Ιταλία, η αποστροφή προς τις δυσάρεστες οσμές του σώματος συνδέεται με την έλξη που μας ασκούν πολιτικοί ηγέτες με συντηρητικές απόψεις. Συνεπώς, δεν είναι καθόλου τυχαίο που είναι άπλυτοι οι σύντροφοι...

02 Υπουργικό επίδομα ενοικίου: Εγώ το πήρα επειδή το έπαιρνε η Αντωνοπούλου, που της το είπε ο Φωτάκης, που το έμαθε από τον Σγουρίδη, που του το σφύριξε ο Μάρδας!

01 Κονδύλι 13.000 ευρώ για αγορά επίπλων στο γραφείο του αντιπροέδρου της κυβέρνησης Γιάννη Δραγασάκη. Μα καλά αυτοί ακόμη δεν έμαθαν για την «ανακύκλωση» στην Κρήτη; Μία βόλτα από το Α΄ Νεκροταφείο και θα μπορούν να διαλέξουν ξύλο: δρυ, οξιά, καρυδιά...

ΟΙ «ΦΥΛΕΣ» ΤΩΝ ΓΗΠΕΔΩΝ

ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΡΑΣΙΔΗ

Τα αθλητικά γεγονότα έχουν όλα, μεταξύ άλλων, τους κοινούς παρονομαστές της ευρείας απήχησης σε πλατιές κοινωνικές μάζες και την, ως εκ τούτου, εντός των γηπέδων εκπροσώπηση ή αντιπροσωπεύση κάθε λογής τάση, προέλευση και προσανατολισμό.

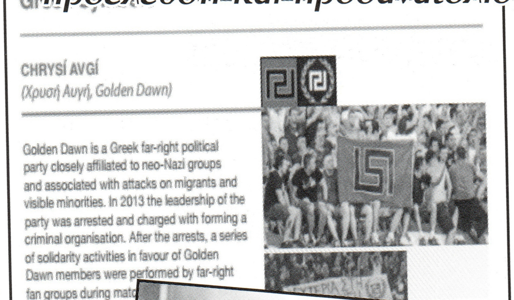
CHRYSÍ AVGÍ
(Χρυσή Αυγή, Golden Dawn)

Golden Dawn is a Greek far-right political party closely affiliated to neo-Nazi groups and associated with attacks on migrants and visible minorities. In 2013 the leadership of the party was arrested and charged with forming a criminal organisation. After the arrests, a series of solidarity activities in favour of Golden Dawn members were performed by far-right fan groups during mato

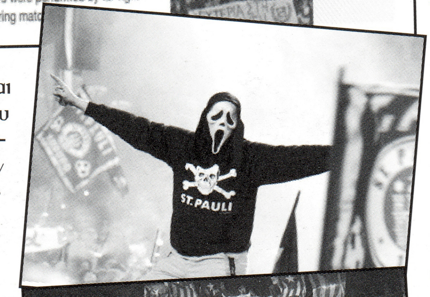

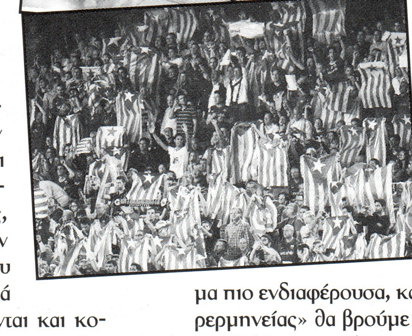

Ταξικά, οικονομικά, μορφωτικά, πολιτικά, ιδεολογικά, ή όποιος άλλος προσδιορισμός προτιμάτε, είναι λογικό να εκφράζεται στα γήπεδα ανά την υφήλιο, εφόσον έχουμε να κάνουμε με ελεύθερα άτομα, που "κουβαλούν" μαζί τους την ταυτότητα και την προσωπικότητα της ιδιωτικής τους ζωής, εκεί όπου δρούν, εργάζονται, διασκεδάζουν και αλληλεπιδρούν παντειοτρόπως με τους συνανθρώπους τους. Ειδάλλως, θα επρόκειτο για σχιζοφρενείς, για διαταραγμένες ψυχολογικά διπολικές προσωπικότητες, που άλλο πρόσωπο εμφανίζουν εκτός και άλλο εντός γηπέδου, χωρίς αυτό να σημαίνει βέβαια, ότι δεν έχουμε και τέτοια φαινόμενα, αν και συνήθως πρόκειται για άτομα που προτιμούν να κρύβονται στην ανωνυμία του πλήθους, επιδιδόμενοι σε, κατά το κοινώς λεγόμενο «τζαμπαμαγκιές». Εν πάσει περιπτώσει, καταλήγουμε, ότι στο γήπεδο συναθροίζονται οι ίδιοι άνθρωποι, που συναντάς και στον δρόμο, φίλοι, γνωστοί, συνάδελφοι, άγνωστοι κ.ο.κ. , με τις ιδέες, τις προλήψεις και τις προκαταλήψεις τους, τα προτερήματα και τα ελαττώματά τους, μια μικρογραφία της εκάστοτε κοινωνίας, μιας κοινωνίας με την ευρυθμία, αλλά και τις παθογένειές της.

Σε αυτόν τον απολύτως φυσιολογικό αντικατοπτρισμό έρχεται να αντιταχθεί η «πολιτική ορθότητα» των κανονιστικών μηχανισμών, που διαμορφώνονται από τα λειτουργικά και θεσμικά όργανα του αθλητισμού, τις αντίστοιχες Ομοσπονδίες των αθλημάτων, τόσο τις εγχώριες, όσο και τις διεθνείς, αποτυγχάνοντας (ή αποφεύγοντας;) να αντιμετωπίσουν την γεννεσιουργό αιτία όλων των προβλημάτων του σύγχρονου αθλητισμού, την εμπορευματοποίηση. Όπως κοινωνιολογικά θεμελιώδεις ακρογωνιαίες αξίες και παραδόσεις συνθλίβονται και κονιορτοποιούνται για να δώσουν την θέση τους σε «νέα ήθη», «προοδευτικά», για την εγκαθίδρυση της «νέας πραγματικότητας», στερώντας, ως επί το πλείστον, το δικαίωμα της οποιασδήποτε αντίδρασης από τον ηττημένο πληθυσμό, έτσι και στον χώρο του αθλητισμού, επαγγελματικού και ερασιτεχνικού, εκεί όπου ο κόσμος ψάχνει να βρει μια διέξοδο διασκέδασης, αναψυχής, ψυχαγωγίας ή και έκφρασης, επιβάλλεται το ίδιο μοτίβο. Και κάθε φωνή διαμαρτυρίας αντιμετωπίζεται με φίμωση, αποκλεισμό και στοχοποίηση,

Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα από την αντιμετώπιση που επιφυλάσσουν η Ευρωπαϊκή (UEFA) και η Παγκόσμια Ομοσπονδία Ποδοσφαίρου (FIFA) και κατ' επέκταση και οι εθνικές Π.Ο., που οφείλουν να εναρμονίζουν και να εφαρμόζουν ανάλογα το εγχώριο δίκαιο, δεν υπάρχει. Μέσω της Μ.Κ.Ο. F.A.R.E. (Football Against Racism in Europe), που αποτελείται από κάθε λογής και προέλευσης οργανώσεις ερασιτεχνικού έως ανεξάρτητου ή ακόμα και άσχετου αντικειμένου, έχει δημιουργηθεί ένα δίκτυο, το οποίο αποστέλλει μέχρι και «μυστικούς» παρατηρητές σε εξέδρες ανά την Ευρώπη, με σκοπό την κατάρτιση εκθέσεων και καταγγελιών κατά ατόμων, συλλόγων και ομάδων που παρουσιάζουν...ρατσιστική συμπεριφορά. Και αν έμενε στην καταγραφή και καταγγελία της «ρατσιστικής» προσβολής, ας πούμε, της προσωπικότητας κάποιου αθλητή, θα μπορούσαμε να το δεχτούμε, στο μέτρο και τον βαθμό που δεν υποκρύπτεται άλλη ατζέντα. Προσχηματικά εκδηλώνεται η ευαισθησία αυτή υπέρ των «αφρο-οτιδήποτε», καθώς τα κατά καιρούς εγχειρίδια των εν λόγω Ομοσπονδιών ενσωματώνουν τον ενδεικτικό κατάλογο συμβόλων της F.A.R.E., με το ακροτελεύτιο «Ε» της επωνυμίας να μην αναφέρεται στην Ευρώπη κάθολου τυχαία, μιας και κάποια ανάλογη οργάνωση ή οργανισμός δεν έχουν δημιουργηθεί, ούτε και δραστηριοπούνται σε κάποια άλλη Ήπειρο. Ενδεικτικά, θα αναφέρουμε κάποιες παραπομπές, για να δούμε ποιος είναι ο πραγματικός στόχος της "κοινωνικά ευαίσθητης" παγκόσμιας ποδοσφαιρικής ελίτ, που καλείται να διαχειριστεί τα τρισεκατομμύρια που δημιουργεί το προϊόν, πλέον, ποδόσφαιρο, και που προφανώς οι στοχοποιούμενες ομάδες χαλάνε την «εικόνα» και απομακρύνουν το «αγοραστικό κοινό». Έχουμε, λοιπόν, εκτενείς αναφορές και καταλόγους με σύμβολα, σημαίες, λογότυπα, πανώ, συνθήματα, ρουχισμό, μάρκες, συγκροτήματα, ακρωνύμια, συντομογραφίες από διάφορες χώρες να περιλαμβάνονται στις 44 σελίδες του...πονήματος του κάθε πονεμένου, όμως θα σταθούμε σε δύο από αυτές που κατάφεραν, όχι φυσικά να μας εκπλήξουν, αλλά να μας τραβήξουν το ενδιαφέρον, για διαφορετικούς λόγους. Η πρώτη μιλάει από μόνη της, αφού στην ενότητα «Greek Symbols», φιγουράρει το ακόλουθο: «CHRYSI AVGI (Χρυσή Αυγή, Golden Dawn) Golden Dawn is a Greek far-right political party closely affiliated to neo-Nazi groups and associated with attacks on migrants and visible minorities. In 2013 the leadership of the party was arrested and charged with forming a criminal organisation. After the arrests, a series of solidarity activities in favour of Golden Dawn members were performed by far-right fan groups during matches across Europe.» (σελ.18)... Άνευ σχολίου. Την δεύτερη, όμως, την βρίσκουμε ακόμα πιο ενδιαφέρουσα, καθώς στην σελίδα 41 και υπό τον τίτλο «Κίνδυνος Παρερμηνείας» θα βρούμε τις κατακριτέες «Totenkopf» και τύπους γροθιάς που συμβολίζουν την λευκή ανωτερότητα με απαγορευτικό, σε αντιδιαστολή με τις «αθώες» νεκροκεφαλές και γροθιές που χρησιμοποιούν οι αναρχοαριστερές συλλογικότητες και οπαδοί (βλέπε St.Pauli, Livorno), οι οποίες συνοδεύονται από ένα πράσινο σημείο αποδοχής, επιδοκιμασίας. Ρατσιστές ακόμα και στον αντιρατσισμό, για μία ακόμη φορά. Διαχωρισμός και στοχοποίηση των εθνικιστών, των πατριωτών, των αντικομμουνιστών, των Ευρωπαίων, ως ομάδες που πρέπει να αφανιστούν, μόνο και μόνο επί του έγκλήματος της...ύπαρξης και της έκφρασης, ή μάλλον λόγω της επίδρασης και της αποδοχής που έχουν στα αγνά λαϊκά στρώματα που γεμίζουν τις κερκίδες; Πώς αλλιώς να αιτιολογηθεί η παροιμιώδης, έως σκανδαλώδης, υποστήριξη στην αναρχοαριστερή πλέμπα από όλους τους εμπλεκόμενους φορείς, πώς να εξηγήσουμε την ανοχή, ακόμα και προβολή των επιγραφών και των συνθημάτων «λούμπεν» στοιχείων, που σε κάθε λέξη τους προωθούν όλα αυτά για τα οποία, υποτίθεται, ότι κόπτονται όλοι οι προαναφερθέντες φορείς, καλώντας σε βιαιοπραγίες, προσβάλλοντας χώρες, κράτη και έθνη με το πρόσχημα του, καλοπληρωμένου είναι η αλήθεια, «αντιρατσισμού»;

Η αλήθεια φαίνεται ξεκάθαρα κάθε μέρα, όπου ανά την Ευρώπη, διεξάγονται ποδοσφαιρικοί αγώνες, παρά τις τιμωρίες, τα χρηματικά πρόστιμα, τους αποκλεισμούς κερκίδων, τα κλειδωμένα γήπεδα, τις δολοφονικές επιθέσεις, με τον κόσμο να πληθαίνει την κερκίδα μας.

Υ.Γ.1: Κι έρχεται και το Παγκόσμιο της Ρωσίας σε 3 μήνες...
Υ.Γ.2:http://www.farenet.org/wp-content/uploads/2016/10/Signs-and-Symbols-guide-for-European-football_2016-2.pdf

ΔΙΕΘΝΗ ΝΕΑ

ΤΟΥ ΜΥΡΜΙΔΟΝΑ

ΙΣΠΑΝΙΑ

Στις 27 Ιανουαρίου, ο Juan De Haro υπεύθυνος της Νεολαίας του Ισπανικού κόμματος της Εθνικής Δημοκρατίας (Democratia National, DN) επισκέφθηκε την πόλη Murcia, στην νότιο ανατολική Ισπανία, για ένα συνέδριο νεολαίας που διοργάνωσε ο Πρόεδρος της Democratia National.

Απευθυνόμενος στους παρευρισκόμενους Ισπανούς νεολαίους από όλη την Ισπανία, έθιξε τα θέματα «της ισλαμοποίησης της Ευρώπης και των τάσεων ανεξαρτητοποίησης που προωθούν οι διεθνιστικές ελίτ».
Έκλεισε την ομιλία του, χειροκροτούμενος πολλές φορές από τους παρευρισκόμενους, τονίζοντας ότι: «δεν θα υπάρξει μια δυνατή κι απελευθερωμένη από τους εχθρούς της Ισπανία, χωρίς μια νεολαία δυνατή και υγιή, στην πρώτη γραμμή άμυνας. Είμαστε υποχρεωμένοι να τιμούμε την Ισπανική γη, θάλασσα και αέρα και να αντιμετωπίσουμε αυτή την τιμητική και σκληρή μάχη για να υπερασπιστούμε την χώρα μας. Δεν μπορούμε να αφήσουμε να χαθεί, αυτό που μας κληρονόμησαν οι πρόγονοι»

ΣΛΟΒΑΚΙΑ

Ο Michael Haviar, διοικητικό μέλος της «Παραδοσιακής Νεολαίας»(Ľudová mládež) του Σλοβακικού Εθνικιστικού κόμματος «Η Σλοβακία μας», σε πανηγυρική συγκέντρωση στην Μπρατισλάβα, στις 27 Ιανουαρίου, όπου συγκεντρώθηκαν χιλιάδες νεολαίοι του κόμματος, επανέλαβε την διακήρυξη της Νεολαίας που είχε γίνει τον προηγούμενο Αύγουστο.
Απευθυνόμενος στους νεολαίους τόνισε: «Σλοβάκοι, το Έθνος μας δεν βαδίζει σωστά... η πτώχευση είναι προ των πυλών και η διατάραξη της κοινωνίας επικείμενη... συγκεκριμένοι πολιτικοί θέλουν οι αξίες για τις οποίες πολέμησαν και πέθαναν οι πρόγονοί μας, να εξαφανιστούν.
Συγκεκριμένα θέλουν να εξαφανίσουν την εθνική μας ταυτότητα, την πίστη στον Θεό και με την καθοδηγούμενη μετανάστευση να μας μετατρέψουν σε εύκολα διαχειρίσιμο πολτό... Χρειάζεται επιστροφή της νεολαίας στα υψηλά ιδανικά, στην πίστη στον Θεό, στην οικογένεια, στο Έθνος. Γι' αυτά τα ιδανικά εργαζόμαστε εμείς και θα μείνουμε πιστοί σε αυτά.»

ΙΤΑΛΙΑ
Fratelli d' Italia

Η Giorgia Meloni, Πρόεδρος του κόμματος Fratelli d' Italia, προπηλακίστηκε από αριστερούς και δέχθηκε επίθεση με μπουκάλια, στις 13 Φεβρουαρίου, στην περιοδεία της στο Λιβόρνο, στα πλαίσια της προεκλογικής καμπάνιας.

Η Ιταλίδα Εθνικίστρια δεν πτοήθηκε και ολοκλήρωσε την περιοδεία. Μια άλλη υποψήφια του κόμματος, η Isabella Rauti ζήτησε από τον υπουργό εσωτερικών Minniti, μια ξεκάθαρη καταδίκη τέτοιων γεγονότων, πράγμα που δεν έγινε.

CASAPOUND

Στην Ρώμη στις 20 Ιανουαρίου, περισσότεροι από 500 φοιτητές του Blocco Studentesco, έκαναν πορεία σε μεγάλο τμήμα της πόλης, μέχρι την έδρα της Περιφέρειας όπου αντιπροσωπεία έγινε δεκτή από περιφερειακούς συμβούλους.

Εκεί διαμαρτυρήθηκαν για τα προβλήματα θέρμανσης, τις ζημιές από σεισμούς και τις ελλείψεις στα σχολεία και εκπαιδευτικά ιδρύματα. Η αντιπροσωπεία αποτελείτο από φοιτητές και μαθητές από τα πλέον προβληματικά σχολεία και προγραμματίστηκε συνάντηση και με τον υπεύθυνο Αντιδήμαρχο.

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Μεγάλη διαδήλωση οργανώθηκε τον Φεβρουάριο στην Ρουμανία, από το εθνικιστικό κόμμα «Νέα Δεξιά» με εξαιρετική συμμετοχή της νεολαίας.

Η διαδήλωση είχε σαν αίτημα να σταματήσει η προβολή ταινιών που προωθούν την ομοφυλοφιλία στα μουσεία της χώρας και ειδικότερα στο «Εθνικό Μουσείο του Ρουμάνου Αγρότη», ένα από τα μεγαλύτερα της χώρας και με διεθνή φήμη. Οι επισκέπτες που είδαν τις ταινίες κατήγγειλαν ότι αγγίζουν τα όρια της πορνογραφίας και προωθούν ομοφυλοφιλικές, λεσβιακές και διαστροφικές συνήθειες. Δεν προξενεί εντύπωση κάτι τέτοιο, μια που οι ταινίες αυτές έχουν βραβευθεί από διεθνή φεστιβάλ των LGBT οργανώσεων.

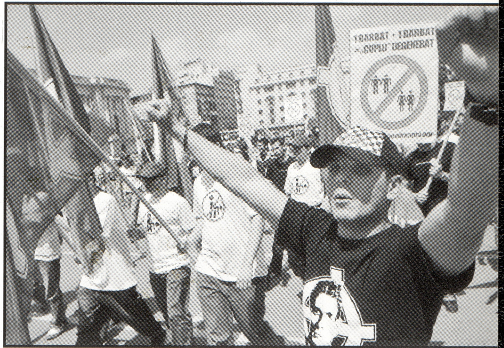

Ο Tudor Ionescu Αρχηγός της Νέας Δεξιάς (Noii Drepte) ευχαρίστησε την νεολαία για την συμμετοχή και απαίτησε να σταματήσει η προβολή τέτοιων πορνογραφημάτων, αλλά και να εξεταστεί εκ νέου ο τρόπος επιλογής ταινιών για τους δημόσιους χώρους. Προειδοποίησε δε, ότι η υπομονή της Ρουμανικής κοινωνίας έχει εξαντληθεί, και τα όρια των χριστιανών και των οικογενειών τους έχουν δοκιμαστεί. «Αντιλαμβάνομαι ότι ο κόσμος σήμερα, σε μεγάλο βαθμό οδηγείται από μια gay mafia, αλλά έως εδώ», είπε.

Η ΕΙΝΑΙ

Στις 28 Φεβρουαρίου 1975, η ημέρα είχε αρχίσει νωρίς...

Ήδη στις 6 το πρωί η εξωκοινοβουλευτική αριστερά είχε συγκεντρωθεί γύρω από την περιοχή του Δικαστικού Μεγάρου όπου επρόκειτο να επαναληφθεί για τέταρτη μέρα η δίκη των τριών αριστερών δολοφόνων, του Lollo, του Clavo και του Grillo, οι οποίοι στις 16 Απριλίου 1973 έκαψαν ζωντανά τον 8χρονο Stefano και τον 23χρονο VirgilioMattei, γιους του γραμματέα του MSI, MarioMattei, στη συνοικία Primavalle της Ρώμης.Μόνο ο Lollo είχε συλληφθεί, ενώ οι άλλοι δύο είχαν διαφύγει στη Σουηδία. Οι αριστεροί εκσφενδονίζουν τούβλα,πέτρες και βόμβες μολότοφ ,κραυγάζοντας "Lollolibero" («Ο Lollo ελεύθερος»).

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Οι οδομαχίες μαίνονται σε όλη την Ρώμη κάθε μέρα. Την 28η Φεβρουαρίου αρκετοί Ιταλοί εθνικιστές, ανάμεσά τους και ο ΜίκηςΜάντακας, βρίσκονται στην αίθουσα του δικαστηρίου, παρακολουθώντας τη δίκη. Έξω από το δικαστήριο τα βίαια επεισόδια συνεχίζονται και οι πρώτες συγκρούσεις μεταξύ Εθνικιστών και αριστερών λαμβάνουν χώρα γύρω στις 6:30πμ όπου και πέφτουν και οι πρώτοι πυροβολισμοί. Το μεσημέρι, η εκκένωση της δικαστικής αίθουσας οδήγησε στην υποχρεωτική αποχώρηση των Εθνικιστών που παρακολουθούσαν τη δίκη. Η εμφάνιση τους στο δρόμο έξω από το δικαστήριο προκάλεσε την επίθεση των συγκεντρωμένων αριστερών, ενώ οι οδομαχίες, άρχισαν να εστιάζονται στην Piazza Risorgimento ο Μάντακας και οι Συναγωνιστές του κατορθώνουν να περάσουν από το συγκεντρωμένο πλήθος των αριστερών τραμπούκων και να φτάσουν στα γραφεία του MSI στην οδό Ottaviano 9, στην Piazza Risorgimento. Στις 13:15 την ώρα της επιθέσεως, βρίσκονταν εκεί περίπου 20 οπαδοί του M.S.I., ενώ τους επιτέθηκαν δύο ομάδες αριστερών, που η κάθε μια αποτελούνταν από περίπου 50 άτομα. Η κεντρική είσοδος των γραφείων, δέχθηκε επίθεση με βόμβες μολότοφ και πήρε φωτιά, όμως έκλεισε με την παρέμβαση των Εθνικιστών και αποτράπηκε η εισβολή των ομάδων της αριστεράς. Ταυτόχρονα, από το πίσω μέρος της αυλής, μια ομάδα δέκα νέων του F.U.A.N.,((Fronte Universitaria di Azione Nazionale, Πανεπιστημιακό Μέτω-

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ
ΟΧΙ ΤΟΥ ΞΑΛΙΟΥ

πο Εθνικής Δράσης) αποχώρησαν προς την Piazza del Risorgimento, αριθμός 24, όπου τους περίμενε μια ομάδα οπλισμένων αριστερών. Μόλις εμφανίστηκαν οι εθνικιστές, κάποιοι από την ομάδα των αριστερών που είχαν στήσει παγίδα θανάτου, πυροβόλησαν. Μεταξύ τους ο Alvaro Lojacono, οπλισμένος με περίστροφο μεγάλου διαμετρήματος, ενώ τους στόχευαν πέντε ακόμη, πυροβόλα όπλα και εκτοξεύθηκαν εναντίον τους πολλές βόμβες μολότοφ.

Η μια από τις εκατοντάδες σφαίρες που έπεσαν βρήκε τον Μάντακα στο κεφάλι. Σφηνώθηκε εσωτερικά του δεξιού κροτάφου του και ο Μίκης κατέρρευσε μέσα σε μία θάλασσα αίματος, ενώ από την πληγή έτρεχε εγκεφαλικό υγρό. Οι νεολαίοι του F.U.A.N. και μέλη του «Fronte Della Gioventu» (Μέτωπο Νεολαίας), ένας εκ των οποίων τραυματίστηκε από σφαίρα περιστρόφου, τον μετέφεραν στο εσωτερικό των γραφείων, τα οποία κράτησαν στην κατοχή τους, παρά τις νέες επιθέσεις που δέχθηκαν, καθώς οι αριστεροί υποχώρησαν πυροβολώντας, αφού εκτίμησαν ότι στον χώρο των γραφείων βρίσκονταν περισσότερα μέλη του M.S.I. απ' όσα υπολόγιζαν.

Από τους πυροβολισμούς τραυματίστηκε ένας ακόμη πολίτης, ενώ όλοι τους είχαν βληθεί από σφαίρες διαφορετικών διαμετρημάτων.

Λίγη ώρα αργότερα ο Μάντακας μεταφέρθηκε σε ένα εσωτερικό γκαράζ, δίπλα στα γραφεία. Όση ώρα διήρκεσε η επίθεση, δεν εμφανίστηκαν αστυνομικές δυνάμεις ενώ με τη λήξη των συγκρούσεων, ένα όχημα της Πυροσβεστικής παρέλαβε το Μάντακα και τον μετέφερε σε κρίσιμη κατάσταση το νοσοκομείο «Santo Spirito», όπου παρά τις αλλεπάλληλες μεταγγίσεις αίματος, έπεσε σε κώμα.

Στις 14:30 μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο «SanCamillus», όπου ο χειρουργός καθηγητής ο οποίος τον εξέτασε, διαπίστωσε ότι η κατάσταση της υγείας του ήταν εξαιρετικά κρίσιμη λόγω της ακατάσχετης αιμορραγίας. Σύμφωνα με τις δηλώσεις του, «...Το βλήμα μπήκε στην αριστερή περιοχή του βρεγματικού οστού και διέσχισε το σύνολο του κρανίου, κάνοντας να εκραγεί ο εγκέφαλος...». Παρά την διαπίστωση της καταστάσεως οι γιατροί συνέχισαν τις μεταγγίσεις αίματος και ο καθηγητής Καρπάνο, προχώρησε στην εισαγωγή του στο χειρουργείο. Η διάρκεια της επεμβάσεως ξεπέρασε τις δύο ώρες και στις 18:30 της 28ης Φεβρουαρίου 1975, η καρδιά του Μίκη Μάντακα, του Εθνικιστή Έλληνα φοιτητή της ιατρικής, έπαψε να χτυπά....

Από τους δολοφόνους του, ο Fabrizio Panzieri συνελήφθη λίγη ώρα αργότερα μετά από παρακολούθηση και καταδίωξη. Δήλωσε αθώος, είπε στους αστυνομικούς ότι δεν είχε σχέση με τα επεισόδια, ενώ σύντομα η αριστερά με συνεχείς συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις απαιτούσε την αποφυλάκιση του.

Ο Alvaro Lojacono, γνωστός στους κύκλους των κόκκινων τρομοκρατών με το ψευδώνυμο "Otello" («Οθέλλος»),με υπόδειξη μελών του M.S.I. και της F.U.A.N. που ήταν στο δικαστήριο και τον αναγνώρισαν να πυροβολεί, καθώς και αστυνομικών που ήταν παρόντες, αναζητήθηκε αλλά δεν βρέθηκε στο πατρικό του σπίτι. Ο πατέρας του, Giuseppe Lojacono, ήταν γνωστός ευκατάστατος οικονομολόγος και συνεργάτης στο «Ινστιτούτο για τη Μελέτη του Οικονομικού Προγραμματισμού». Ως συμπαραστάτες του υπέγραψαν γνωστά ονόματα της αριστερής νομενκλατούρας όπως ο Dario Fo και ο Alberto Moravia. Ο Lojacono έγινε μέλος της αριστερής τρομοκρατικής οργάνωσης «Ένοπλοι Κομμουνιστικοί Σχηματισμοί», και στην συνέχεια των «Ερυθρών Ταξιαρχιών».

Τον Μάρτιο του 1977 αθωώθηκε, «λόγω ελλείψεως επαρκών στοιχείων που να αποδεικνύουν την συμμετοχή του». Η οργάνωση «Κόκκινη Βοήθεια», η οποία χρηματοδοτούνταν από το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας, φρόντισε να υπάρχουν τα οικονομικά μέσα ώστε να πληρωθούν οι δικηγόροι και να παρασχεθεί βοήθεια στους κρατουμένους. Ο Lojacono συμμετείχε στις 16 Μαρτίου 1978, στην ομάδα των Ερυθρών Ταξιαρχιών που απήγαγε τον ιταλό Πρωθυπουργό Aldo Moro και σκότωσε τον σωματοφύλακά του. Χρησιμοποιώντας τις οικογενειακές του διασυνδέσεις και με τη βοήθεια βουλευτών της Ιταλικής αριστεράς, διέφυγε στην Αλγερία και έπειτα στην Ελβετία. Συνελήφθη και παρέμεινε έντεκα χρόνια στην φυλακή για την δολοφονία του δικαστή Tartaglione, όμως για την δολοφονία του Μάντακα, για την οποία καταδικάστηκε σε 16 χρόνια φυλάκισης, δεν παρέμεινε ούτε μια μέρα στην φυλακή. Το 1999, οι δολοφονίες που διέπραξε παραγράφηκαν. Έζησε στην Βραζιλία, όπου εργάστηκε ως δημοσιογράφος. Το 2000 συνελήφθη από την Γαλλική αστυνομία. Οι δικηγόροι του, κατάφεραν να μην εκδοθεί στην Ιταλία, και έκτοτε ζει στην Γαλλία, παρ' ότι εκκρεμεί σε βάρος του καταδίκη σε ισόβια για συμμετοχή του σε άλλη δολοφονία.

Επιμνημόσυνη δέηση για τον Μίκη Μάντακα, έγινε την Δευτέρα 3 Μαρτίου 1975 στον ναό της Santa Chiara στην Piazza della Minerva στη Ρώμη, την οποία παρακολούθησαν χιλιάδες άνθρωποι. Οι οπαδοί του MSI δέχθηκαν επιθέσεις την ώρα που πήγαιναν στην τελετή, με αποτέλεσμα βίαιες συγκρούσεις και συλλήψεις. Ο Giorgio Almirante, Γραμματέας του MSI, εκφώνησε τον επικήδειο στα σκαλιά του ναού. Χιλιάδες Ιταλοί εθνικιστές συγκεντρώ-

θηκαν στην Piazza Risorgimento για το πρώτο πολιτικό μνημόσυνο αφιερωμένο σ' αυτόν, φωνάζοντας το σύνθημα "Aveteucciso l'uomo ma non l'idea" («Σκοτώσατε τον Άνθρωπο αλλά όχι την Ιδέα»)

Στους τοίχους κάποιων σχολειών της Ρώμης, οπαδοί της αριστεράς έγραψαν μακάβρια συνθήματα, όπως «10-100-1000 Mantakas»,ενώ οι βιαιότητες της αριστεράς συνεχίστηκαν και τις επόμενες ημέρες και στις 13 Μαρτίου ο νεολαίος του MSI, Sergio Ramelli, δέχθηκε δολοφονική επίθεση και υπέκυψε μετά από 47 ημέρες πάλης με το θάνατο.

Η σορός του Μίκη Μάντακα μεταφέρθηκε αεροπορικώς στην Ελλάδα στις 5 Μαρτίου 1975,ενώ το αεροπλάνο που τη μετέφερε παρέμεινε καθηλωμένο για περισσότερο από μία ώρα στο αεροδρόμιο του Fiumicino, στη Ρώμη, εξ αιτίας ενός ανωνύμου τηλεφωνήματος που έκανε λόγο για τοποθέτηση βόμβας. Η κηδεία του έγινε την ίδια μέρα, παρουσία λίγων συγγενών και οικογενειακών φίλων.

Ο Μίκης Μάντακας γεννήθηκε στην Αθήνα στις 13 Ιουλίου του 1952 και μεγάλωσε στου Παπάγου. Ήταν γιος του υποστράτηγου εν αποστρατεία Νίκου Μάντακα και της Καλλιόπης, δεδηλωμένοι αντίπαλοι του Εθνικισμού.Το 1970, μόλις τέλειωσε το εξατάξιο Γυμνάσιο, πήγε στην πολιτικά και κοινωνικά ανάστατη Ιταλία για να σπουδάσει Ιατρική. Αρχικά στην Μπολόνια όπου γράφτηκε στην Ιατρική Σχολή, άρχισε να δημιουργεί φιλίες με Ιταλούς συμφοιτητές του και με άλλους Έλληνες φοιτητές, κάποιοι από τους οποίους ήταν μέλη του θρυλικού ΕΣΕΣΙ (Εθνικό Σύνδεσμο Ελλήνων Σπουδαστών Ιταλίας). Αρκετά στελέχη και μέλη του ΕΣΕΣΙ είχαν επαφές, σε πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο, με το MSI (Movimento Sociale Italiano, Ιταλικό Κοινωνικό Κίνημα) του οποίου Γενικός Γραμματέας ήταν τότε ο Giorgio Almirante και την FUAN (Fronte Universitaria di Azione Nazionale, Πανεπιστημιακό Μέτωπο Εθνικής Δράσης), φοιτητική οργάνωση του MSI.Η δράση ορισμένων Ελλήνων φοιτητών που πρόσκειντο στον ΕΣΕΣΙ είχε ενοχλήσει ακόμη και κάποιους αξιωματούχους της επταετίας, οι οποίοι τους θεωρούσαν ακραίους, ακόμη και «αναρχικούς» ή «κομμουνιστές», ενώ δεν δίσταζαν να προτείνουν τρόπους για τον απομόνωσή τους ή τον εξοστρακισμό τους. Ο ΕΣΕΣΙ, αρχικά, διατηρούσε γραφεία σε όλες τις ιταλικές πόλεις, όπου φοιτούσαν Έλληνες, με αρκετές χιλιάδες εγγεγραμμένα μέλη, τα οποία με την πάροδο του χρόνου άρχισαν να λιγοστεύουν. Ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του 60 και τις αρχές του 70, σε αρκετές περιοχές, ιδιαίτερα στις «κόκκινες» πόλεις της Βόρειας Ιταλίας (Μπολόνια, Μιλάνο, Βερόνα κ.λπ.), τα γραφεία άρχισαν ένα -- ένα να κλείνουν και τα μέλη του ΕΣΕΣΙ να διώκονται από τους Έλληνες και Ιταλούς κομμουνιστές.

Παρά το γεγονός ότι ήταν αντικομουνιστής, ο Μίκης είχε αποφασίσει να αφοσιωθεί πρωτίστως στις σπουδές του και να μην ασχοληθεί με την πολιτική.

Όμως, στοχοποιήθηκε από Έλληνες αριστερούς φοιτητές και ενεπλάκη, αν και ακουσίως, στα πολιτικά δρώμενα. Η παραμονή του στην «κόκκινη» Μπολόνια είχε καταστεί πλέον προβληματική. Ως εκ τούτου, μετεγγράφη στην ιατρική σχολή της Ρώμης. Εκεί ο Μίκης δημιούργησε καινούργιες φιλίες, κυρίως με νέους που ανήκαν στη φοιτητική οργάνωση του MSI, την FUAN. Κατά τη διάρκεια μια γιορτής, που διεξήχθη από τους Ιταλούς συναγωνιστές του, γνώρισε μια κοπέλα, την Sabrina Andolina, που ανήκε στην οργάνωση και με την οποία σύναψε σχέση.

Δύσκολο κάποιος που αναφέρεται στην δολοφονία του Μίκη Μάντακα να μην παρασυρθεί από την δράση εκείνων των «μολυβένιων χρόνων», μολονότι το χρονικό έχει γραφτεί αρκετές πλέον φορές από περιορισμένες, μέχρι πρόσφατα, πηγές. Δυστυχώς, στην μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων είναι άγνωστο το όνομα του Μίκη Μάντακα. Αυτό συνέβη γιατί ο Συναγωνιστής Μίκης Μάντακας, ο δικός μας Μίκης, δολοφονήθηκε από τους ελεεινούς, θρασύδειλους εκφραστές της εγκληματικής αντι-ανθρώπινης ιδεολογίας του κομμουνισμού ενώ και το ενοχικά υποταγμένο στην αριστερά, και συνάμα διεφθαρμένο καθεστώς της μεταπολιτευτικής δεξιάς αποσιώπησε και θεώρησε ότι θα λησμονηθεί.

Η ζωή και η μοίρα του «αφανούς» Ήρωα του Ευρωπαϊκού Εθνικισμού, Μίκη Μάντακα –[την εποχή που ακουγόταν στις αριστερίστικες πορείες το σύνθημα «Chiave 36 / Fascista dove sei?» («Κρατάμε κλειδί-κάβουρα/ πού κρύβεσαι, φασίστα;»)] – καταδεικνύει εκτός της τραγικότητας εκείνων των στιγμών(με την αρχαιοελληνική σημασία του όρου) την σπουδαιότητα του Αγώνα που ακόμα αναμένει την δική του κάθαρση.

Ο Μίκης προστέθηκε στην μακριά λίστα των Αθάνατων Νεκρών της Ευρωπαϊκής Ιδέας, του Jose Antonio, του Horst, του Corneliu, του Costa, του Alphonse, σε όσους έγιναν κλαδιά στο Δέντρο της Ελευθερίας και που προστέθηκαν εκατοντάδες ακόμη, ο Stefano,ο Daniel, ο Sibastien, ο Γιώργος, ο Μάνος... όλων Εκείνων που με τη θυσία τους και με το Αίμα τους πότισαν την Ευρωπαϊκή Γη θυμίζοντας μας ότι : «οι Ήρωες δεν θνήσκουν, πίπτουν και το Αίμα τους που Ποτίζει τη Γη, τους Αναγεννά».

Δίκαια χαρακτηρίστηκαν Μαχητές της Ευρώπης, Εκείνοι που δολοφονήθηκαν άνανδρα «εν καιρώ ειρήνης» από κράτος ή παρακράτος, διαφυλάττοντας την Παράδοση και τον Ευρωπαϊκό Πολιτισμό ενάντια στον γκρίζο εσμό της Παγκοσμιοποίησης, την παρακμή της Δύσης. Αδικαίωτοι οι Νεκροί του χθες, υπερασπίστηκαν την Τιμή τους αρνούμενοι να συμβιβαστούν, παρέμειναν για πάντα Νέοι, πάντα πρωτοπόροι στον Αγώνα μας και οι Ψυχές τους αόρατες αλλά αισθητές δίπλα μας στην καθημερινότητα της δράσης μας.

Στην αδιάκοπη μάχη των καθημερινών προβλημάτων που έχει να αντιμετωπίσει ο καθένας μας, ίσως αυτά να φαντάζουν γλυκόπικρες ιστορίες Αγώνα από το παρελθόν. Όμως για τους συνειδητοποιημένους Εθνικιστές που αντιλαμβανόμαστε την ιστορικότητα των στιγμών που ζούμε, κυρίως δε μετά την τραγική 1η Νοεμβρίου 2013 και την εν ψυχρώ δολοφονία των Αδελφών μας, Γιώργου Φουντούλη και Μανώλη Καπελώνη έξω από τα γραφεία της Τ.Ο. Βορείων Προαστίων είναι μια επιβεβαίωση της διαχρονικής αξίας της Ιδέας μας ενάντια στα σκοτεινά σχέδια των εχθρών της Μεγάλης Ευρωπαϊκής Πατρίδας. Συνάμα είναι μεγάλο χρέος να τιμήσουμε την θυσία τους, συνεχίζοντας απτόητοι τον Αγώνα μας, πολεμώντας πρώτα από όλα τις προσωπικές μας αδυναμίες που μας αποπροσανατολίζουν από τον σκοπό της ζωής του Εθνικιστή, τον Αγώνα για μια μεγάλη Ελλάδα σε μια Ελεύθερη Ευρώπη των Εθνών.

"...στο σκοτάδι της νύχτας μια φλόγα θα φωτίσει
Θα είναι η δική μας φλόγα,
θα είναι τα είκοσι σου χρόνια,
η δική μας Άνοιξη θα είναι η Λευτεριά."

Συναγωνιστής
Μίκης Μάντακας
ΠΑΡΩΝ!

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ Χ Α ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Η ΓΝΩΣΗ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΗ

9€

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ
ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

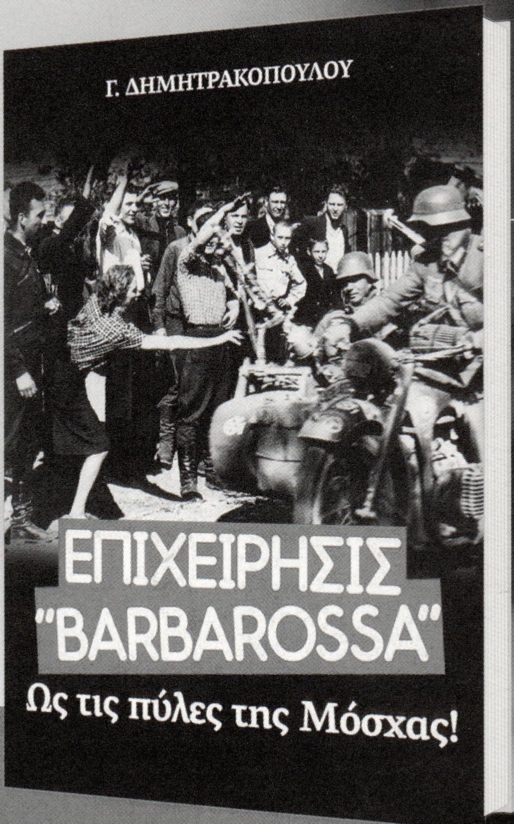

9€

Γ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ BARBAROSSA

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ - ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ
+30 6949361466 Δευ.-Παρ. 9.00-21.00 xakatastima@gmail.com

Ράδιο
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ
radio.antepithesi.gr

Η Ελληνική Νεολαία αποκτά την δική της φωνή στο διαδίκτυο με την νέα εκπομπή του Μετώπου Νεολαίας στο Ράδιο Αντεπίθεση.

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΙΣ 19.00

www.antepithesi.gr

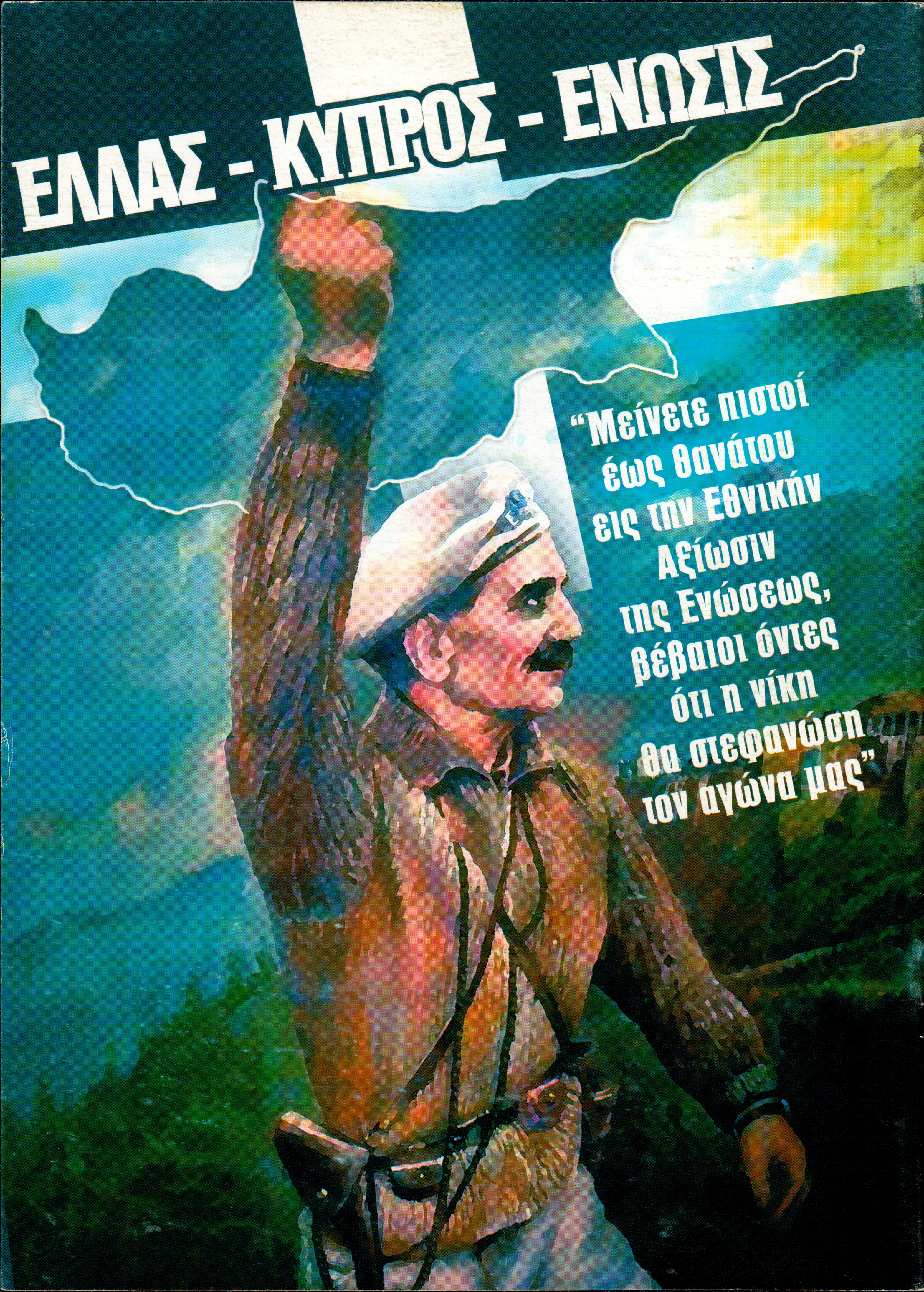
ΕΛΛΑΣ - ΚΥΠΡΟΣ - ΕΝΩΣΙΣ
"Μείνετε πιστοί
έως θανάτου
εις την Εθνικήν
Αξίωσιν
της Ενώσεως,
βέβαιοι όντες
ότι η νίκη
θα στεφανώση
τον αγώνα μας"